

DE MAASEIKENAAR

jaargang XX - 1989/nr. 1

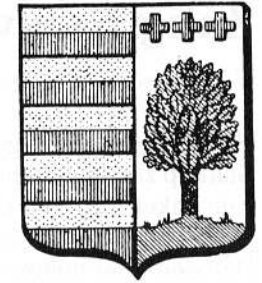
3 maandelijks contactblad

1889 - 1989

Inhoudstafel

Voorwoord	pag. 1
Zalig Nieuwjaar 1894	pag. 2
In memoriam J.C. Claessens	pag. 3
In memoriam Wouter Smits	pag. 5
Diksjenaer van 't Mezeikers	pag. 6
Lezers schrijven ons: Alice Nahon en Maaseik	pag. 10
Maaseiker spreekwoorden, zegswijzen en uitdrukkingen	pag. 20
Willemsfonds Limburg, afd. Maaseik	pag. 22
Een Maaseiker eeuweling: De Maasbrug, 1889-1989	pag. 23
Achterolmen	pag. 42
Nog over de Maaseiker aspergerie	pag. 43
Maaseikenaren publiceren	pag. 44
Het Maaseiker cursiefje	pag. 45
Uit de oude doos	pag. 50

Voorwoord

Een nieuw jaar is aangebroken en meteen een nieuwe jaargang van "De Maaseikenaar" notabene de twintigste!!

De redactie wenst U, misschien wat aan de late kant, maar daarom niet minder gemeend, een gezond en gelukkig 1989. Zet Uw beste beentje voor, want dat zult U nodig hebben... 1989 wordt immers een jaar van herdenkingen en vieringen, die ook in ons tijdschrift niet onopgemerkt voorbij zullen gaan. We zullen de oude doos openen en volgende feiten de revue laten passeren: het 100-jarig bestaan van de Maasbrug, het 25-jarig bestaan van het Apotheekmuseum, het 125-jarig bestaan van het standbeeld van Jan en Hubert van Eyck en Daarenboven staat 1989 in het teken van de viering (nou ja) van de scheiding der beide Limburgen.

De Maaseikenaar zal uitgebreid aandacht schenken aan deze gebeurtenissen, zodat de lezer een unieke documentatie kan vergaren. In dit nummer schreef M. Boonen trouwens reeds een interessant artikel over de Maasbrug, die binnenkort honderd jaar wordt. Wie daarenboven de kalender van de feestelijkheden bekijkt, stelt een aantal belangrijke innovaties vast, die zeker hun stempel zullen drukken op het toerisme in Maaseik: 1ste Internationale Keramiekmarkt (25 juni), Kaasmarkt (), Het cultureel toerisme zit, vooral sinds de opening van het Museactron, duidelijk in een stroomversnelling: in genoemd museum werden in 1988 ruim 50% meer bezoekers geteld als in 1987! Maaseik heeft hét en dus ontdekken ieder jaar meer en meer mensen dit kleine stadje, dat een enorme aantrekkingskracht uitoefent op de Euregio: kortom wij verwezenlijken Europa vóór 1992!

De Maaseikenaar wordt trouwens niet alleen door de vaste medewerkers volgepropt met allerlei wetenswaardigheden! Ook U, beste lezeres of lezer, kunt vast en zeker iets merkwaardigs, iets interessants schrijven over oud- of modern-Maaseik. Wij kijken naar Uw pennevruchten met belangstelling uit.

De redactie

Zalig Nieuwjaar 1894

Uit: Maas- en Kempenbode 1-1-1894

Het oude drie-en-negentig
Gaat op zijn laatste beenen;
Een enkele dag nog en het is
Met lief en leed verdwenen.
Dan komt het nieuwe jaar vol hoop
Aan de oosterkim gerezen,
En ieder wenscht aan maag en vriend:
Het moge u zalig wezen!

Aan al mijn lezers veel geluks;
Gezonde en sterke leden
Met vurig bloed en helder hoofd
En reine Vlaamsche zeden;
Een moedig hart, om plicht en deugd
In alles te betrachten,
En milde handen om den nood
Der armen te verzachten.

U, Meiskes van ruim dertig jaar,
Die angstig zit te loeren
Of niet een man of ... weduwnaar
U wil ten huwelijk voeren;
U wensch ik vrijers met den hoop
En ook één echtgenootje
Zoo sappig-zoet, zoo fraai en fijn.....
Gelijk een krentenbroodje.

Aan de Ouders peis en vree, opdat
Ze elkaar in 't haar niet vliegen,
En voor hun kinders groot profijt
Van kakkedoors en wiegen.
Hoemeer kadebbers in uw huis
Met groote, holle magen
En schreeuwers-kelen, des te meer
Pleizier in later dagen.

Den Boeren wensch ik dat voortaan
Hun alles mee moog vallen;
In schuur en woon, op veld en wei,

In koe-en varkensstallen.
De tarwe gelde weer zes frank,
De boter anderhalve;
Dat elke zog tien baggen geev'
En nooit een koe miskalve!

Zoo luidt de wensch voor 't Nieuwe Jaar
Van Pieterjan den Rijmelaar

Pieterjan den Rijmelaar

In onze tijd verlangen de mensen
Vervulling van heel andere wensen.

In memoriam: Jan Christiaan Claessens

Op 7 februari l.l. overleed te Leuven de Heer Jan C. Claessens, studieprefect van het Koninklijk Technisch Atheneum.

Met hem verliest het Maasland, maar onze stad in het bijzonder, een van zijn meest prominente ambassadeurs.

Gedetailleerd ingaan op alle functies en activiteiten waarmee de Heer Claessens zich ten dienste stelde van de gemeenschap zou al vlug leiden tot een omvangrijk werkstuk.

Als zoon van de eminente schooldirecteur en liberale schepen, wijlen Albert Claessens, was hij voorbestemd om als licentiaat Germaanse Filologie leraar Nederlands en Duits te worden, maar reeds in 1960 werd hij directeur en later studieprefect van het huidige Koninklijk Technisch

Atheneum in onze stad. Hij is er met zijn bekende nauwgezetheid, plichtsbewust en correct, onvermoeibaar en bezorgd om de kwaliteit van zijn school en de opleiding van zijn leerlingen in dienst gebleven, niettegenstaande de fatale ziekte waartegen hij jarenlang met een uitzonderlijke moed heeft gestreden.

Zijn doorzettingsvermogen, geestdrift en wilskracht dwongen bewondering af, niet alleen van alle rechtgeaarde liberalen, maar ook van andersdenkenden in de vele jaren dat hij de plaatselijke P.V.V.-afdeling te Maaseik als voorzitter door moeilijke tijden loodste. Hij bracht het tot gemeenteraadslid

in de meerderheid van de nog steeds lopende legislatuur en werd door al zijn collega's raadsløden om zijn dossierkennis, zijn inzicht in de plaatselijke problemen en zijn eerlijke aanpak gerespecteerd.

Merkwaardig is zijn voorzitterschap geweest van het Willemsfonds - Maaseik dat hij een bijzondere genegenheid toedroeg en dat hij van bij de stichting, vijfendertig jaar lang, met stijl en enthousiasme heeft uitgeoefend. Van 1964 tot 1967 was hij trouwens ook provinciaal voorzitter van deze belangrijke culturele vereniging en hij bleef sedert jaren lid van het provinciaal bestuur en de nationale raad van bestuur.

Als weinigen kende Jan C. Claessens tot in de kleinste details het cultureel en toeristisch karakter van Maaseik en van gans Limburg. Hij was gids, lesgever en jurylid voor de provinciale toeristische diensten, lid van de "Vrienden van het Museactron" en de Geschied- en Heemkundige Kring, de V. V. V. Maaseik en veel andere culturele verenigingen in de streek. Bovendien was hij jarenlang een zeer gewaardeerd lid van de Koninklijke Commissie van Advies voor Plaatsnaamkunde.

Als ere-voorzitter van de liberale onderwijsvakbond V.S.O.A. en als voorzitter van de Rijksscholengemeenschap Maaseik en ordonnateur van de S.A.B.M.O. ontving hij talrijke onderscheidingen. Hij was onder meer Ridder in de Leopoldsorde.

Belangrijker dan alle titels is de wijze waarop de Heer J.C. Claessens zichzelf aan zijn dierbare Maaslandse gemeenschap heeft gegeven. Steeds even bezorgd om stijl, correctheid, recht en doeltreffendheid. De enorme toeloop bij zijn uitvaart op zaterdag 11 februari bewees hoezeer de bevolking zijn werk heeft op prijs gesteld. Dit werd trouwens ook beklemtoond in de zeer opgemerkte en ontroerende toespraken die bij het graf werden gehouden door de Heer Burgemeester Vermassen in naam van de stad en door Studieprefect Stan Holemans uit Aarschot in naam van het Rijksonderwijs.

De redactie van de Maaseikenaar, waaraan hij herhaaldelijk zijn kennis ter beschikking stelde met artikels en aankondigingen rouwt om zijn heengaan. Studieprefect Claessens in tweeënzestig jaar geworden. Hij had stad en provincie nog jarenlang kostbare diensten kunnen bewijzen. De redactie biedt zijn echtgenote, Mevrouw Claessens-Haerden, zijn twee zonen en zijn geachte familie haar innigste deelneming aan en wenst hen de sterkte en de troost die woorden niet kunnen geven. Ze is er zeker van dat het besef van al het goede dat hij voor de opvoeding en de cultuur van zijn geliefde Maasland heeft betekend, hen daarbij zal helpen.

Paul Vanderheyden

In memoriam:

Wouter Smits

Ze sjuujve ten offer,
studenten ówt 't land,
nao hieël korten tiejd al bestoeële
van vrunsjap en glimlach,
van humor en erns,
van "mót ich dich neet goeën hoeële?"

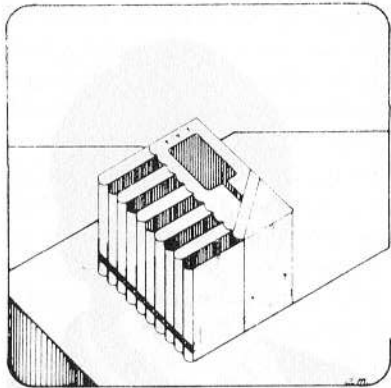
Wi-jvääol eminensies goeën weg zónger traone
van femiejlie, collegas en vrunj.
Mer al de emoosies di-j 's tich duis ontlówke
zeen ech gein sjeinheilige zunj.

Ze sjuujve ten offer,
de luuj van Mezeik,
verwieëze, gelaote, geraak.....!
Ze hawwe d'n jeug
al bekans vergieëte....
mer 't lot haet dao uver gewaak!

Wi-jvääol awwer luuj stoeën in ós gedachte
op ein griejs en verslieëte manneer?
Mer dich zulle wieë vuur ieëwig betrachte
es jeugdig, onstuujmig plezeer!

Ze sjuujve ten offer,
vader en moder,
zösters en breurs achternao.
Ze höbbe d'n leefde
en gootigheid verloeëre....
en di-j brunk hun nemes neet nao....

Wiel Janssens '89

Diksjenaer van 't Mezeikers

"Oude woorden zijn meer weerd
als oude gesteenten"

Guido Gezelle

1. aenj, zn.v., -e dim. aentje = eend
2. aenjemoos, zn. o., dim. -meuske = eendekroos, geslacht van eenjarige plantjes, groeit aan de oppervlakte van stilstaande wateren met korte waterworteltjes en dient tot voedsel van watervogels en tot grondbemesting
3. braoj, zn.m., mv. -e, dim. bräödsje = schijf gebraden spek, plak spek.
Vb. 'ne braoj spek met 'n koppel eier.
Kil. braede
4. braombieër, zn. v., mv. -e (meestal mv) = braambes
Vgl. Dts. Brombeere
ss. braombieërestroëk, -vlaai, -zjelei.
5. broeëje, zw.ww. = braden
Vb. in Spanje loeëge we in de zon te broeëje (fig.)
6. bros, zn. v., dim. broske = kortgeknipt rechtopstaand haar.
Fr. brosse (= borstel), cheveux à la brosse.
7. fits, zn. m., -e, -ke = rijwiel, fiets.
Vb. de Pruuse höbben in '44 de fits van Mon Raetsjelders mètgenómme.
ss. fitsespang (= broekveer), fitseband, -reem, -lamp, -steulke, -stuur (of-giedao), -ketting, -bel, enz...
8. fitse, zw.ww., fitsde, gefits = fietsen
Vb. hae fitsde van Mezeik nao Hasselt in twie ore tiejds.

9. kelle, zw.ww. = tintelen van koude.
Vb. miejn vingers kelle mich.
10. kieërs, zn.vr. = 1 kers
Vb. kieërse plökke.
ss. kieërsekook, kieërsentiejd, kieërsevlaai.
2. kaars (zie ook: boezji-j)
Vb. wieë mogen ein kieërs branne (= het is goed afgelopen).
Z'n kieërs ówtbloeze (= sterven)
De kieërse goeën ówtdoon (= te laat komen in de mis).
11. kloch, zn.vr., mv. -e = hoeveelheid, troep, vlucht.
Vb. 'n kloch petriejze.
12. koeërs, zn.vr., -te, dim. kuuërske = korst
Vb. 1. ein koeërs broeëd.
2. de koeërste stieëken häöm (hij is ondeugend, speels, kan zijn energie niet kwijt. Wordt meestal van kinderen gezegd. In dezelfde betekenis 'De waelj (= weelde) plaog h'm').
13. kofrefaor, zn.m., -s, dim. -ke = brandkast.
Fr. coffre-fort.
14. kors, zn.vr. = koorts
Vb. 1. hae ri-jjert van de kors.
2. de kors pakke (= de temperatuur opnemen)
3. de kaw kors (= de koude koorts)
15. kortbiej, bw. = dichtbij
Vb. hae woeënt kortbiej 't stadhoews
16. korts, bw. = onlangs
Vb. ich höb häöm korts nog gezeen (ook: in 't korts)
17. krepke (dim.o. en meestal mv. -s) = kaan, stukje uitgesmolten vet spek.
Vgl. Rijnl. Krapp, Kräppche (hartgebratenes Stück Fleisch, Oberkruste).
Kil. krappe, crustum, pars carnis abscissa.
ss. krepkessaus = zurige saus met kaantjes erin.
18. kwaolëk, bw. = 1. kwalijk
Vb. de mós het mich neet kwaolek numme.

2. amper, nauwelijks
Vb. hae kan nog kwaolek loupe.
3. onpasselijk
Vb. ich bèn kwaolek gewoëre van di-j hits.
4. bn. = misselijk
Vb. van loeëk kriejgs-te eine kwaoleken aosem.
5. bewusteloos
Vb. onger de mès is-er kwaolik gevalle.
6. verkeerd, ongunstig
Vb. kwaolek aankómme.
 Vgl. Keuls: kollich (übel, unwohl).
19. loch, zn.vr., mv. -te, dim. löchske = lucht
Vb. biëter eine vogel in de hand es tiën in de loch.
20. loch, bn.bw. = 1. luchtig, niet hard.
Vb. e loch gekoeëk eike.
 2. lichtjes dronken.
Vb. hae begos al loch te wiëre van twie borrels.
21. naas, zn.vr., mv. naze, dim. naeske = neus
Vb. 1. van ziejn naas make (= te keer gaan).
 2. örges ziejn naas instiëke (zich bemoeien met iets).
22. nak, zn.m., mv. nek, dim. nekske = nek
Vb. 1. hae zit nog mèt zie sjoënmoder op ziejne nak (= ten laste).
 2. hae haet zich in ziejne nak late zitte (= zich laten beetnemen).
 ss. zwartnak (= vuilerik, die zich niet gewassen heeft).
 Vgl. Dts. Nacken.
 mnl. nac, Kil. nack
23. pitse, zw.ww. = knijpen, knippen, nijpen
Vb. 1. 'n uigske pitse
 2. m'n sjoon zeen te klein: ze pitse mich.
 3. de belastinge pitse mich (fig.).
24. ruujzëlë, zw.ww. = ruien, afvallen van bloesem, zaden, uitstrooien, enz.
Vb. 1. daen hond is aan 't ruujzele.
 2. ruujsel in det gaat ouch nog e betsje keezel.
 Vgl. Rijnl. ruseln, rüseln.
25. sjamp, zn.m., mv. -e, di. sjempke = schimpscheut, plagend onder-

duims prikje.

Vb. in de Wammesgezet sting eine sjamp oppe Börgemeister.
 mnl. scamp (schimp, hoon); Kil. schamp, contumelia (verwijt, berisping).
 ss. sjampkaart (spotkaart).

26. sjampe, zw.ww. = 1. irriterende opmerkingen maken.
Vb. Hae is altiejd aan 't sjampe oppe geisëlëkheid.
 Vgl. Rijnl. schampen, Ned. schamper
 Kil. schampen, schimpen, insultare.
 2. even raken
Vb. de stein sjampde miejne kop.
27. sjampes, bw. = even rakend
Vb. de bal ging sjampes uver 't nèt.
28. sjampstein, zn.m. = steen aan weerskanten van een inrit om ze te beschermen tegen karrewielen.
29. sjanke, zw.ww. (Bargoens) = huwen, trouwen.
30. sjappeluur, zn.vr. = paneermeel.
 Fr. chapelure.
31. sjapperik, zn.m. (Bargoens) = hoed, hoofddeksel.
 Fr. chapeau.
32. sjarel, zn.m. = penis (humoristisch); ook 'sjarlewi-j'
33. sjerlot, zn.vr., mv. -e, dim. -sje = sjalot.
Vb. sjerlotte maag m'n al in mieërt poëte.
34. sprok, bn. bw. = broos, wat gemakkelijk afbrokkelt.
Vb. sprok hout = broos hout.
35. zwaars, zn.vr., mv. zwaarze, dim. zwaerske = 1. zwoerd (van spek)
Vb. 1. det verke haet ein dikke zwaars.
 2. hae haet z'nne kop gejoëre tot op de zwaars (= kaal gescho-
 ren).
 Vlg. Dts. Schwarte, Eng. sward
 Mnl. swaerde.
 2. flinke rammeling
Vb. zwaars kriejge.

36. zwaarze, zw.ww. = hevig slaan
Vb. 1. hae kraeg ze gezwaars
2. emes aafzwaarze = slaag geven.

In dank aanvaarden wij alle verbeteringen en/of aanvullingen.
Dank bij voorbaat.

T. Van Wijck

Lezers schrijven ons: Alice Nahon en Maaseik

1) In antwoord op de vraag van Eerw. Heer D. Snijders in nr. 4 1988 van de 'Maaseikenaar' volgen hier enkele bijzonderheden over de relatie van Alice Nahon met Maaseik.

Natuurlijk heb ik die niet van persoonlijke herinneringen - toen de dichteres stierf was ik zelf nog maar een peuter - maar meer van horen vertellen in de familiekring, van nagelaten brieven en een fotoalbum, in het bezit van mijn neef Constant Strick (zoon van Helena Gessler) te Bokrijk.

De 'goede vrienden te Maaseik' waarover R. Korten het heeft in zijn biografische bijzonderheden waren immers mijn oom en tante, architect Karel Gessler en zijn vrouw Maria Chennaux. Dit wordt ook bevestigd in het in 1983 uitgegeven werk van Erik Verstraete: 'Alice Nahon. Verzamelde gedichten.' verschenen bij de vijftigste verjaardag van haar dood. Op blz. 25 werd de zin van R. Korten aangevuld: 'In die jaren verbleef ze dikwijls bij goede vrienden te Maaseik, de familie Gessler.'

Na dat A. Nahon in 1923, enigszins hersteld van de chronische bronchitis waaraan ze leed, na een verblijf in Zwitserland en Frankrijk terug naar België kwam heeft ze wellicht bij gemeenschappelijke vrienden kennis gemaakt met de Gesslers. Het huis van architect Gessler was ten andere de zoete inval voor veel kunstenaars, (die vaak bleven logeren, want naar Maaseik reizen was in die tijd geen sinecure) o.a. de letterkundigen Lode Zielens, Gerard Walschap, Hilarion Thans, Jef Leynen, Prosper Verheyden, Louis Ryckboer; de schilders Gaston Wallaert en Jakob Smit (die Gessler lachend 'Jakib Smot' noemde), de glazenier Tony van Ost en de musicus Jef van Hoof.

V.l.n.r. Karel Gessler, Maria Chennaux, Alice Nahon, Jef Leynen en Hilarion Thans.

A. Nahon woonde ook van 1929 tot 1931 op het kasteel Cantecroy (bij Antwerpen), eigendom van de familie De Groodt en eveneens vrienden van Karel Gessler.

In de gang van het huis van arch. Gessler 'De vier engelen', Grote Kerkstraat 21, was boven de kapstok het eerste vers van het gedicht 'Maskers' (uit de bundel 'Schaduw') geschilderd:

De menschen doen hun masker af.

A. Nahon

De volgende anekdote, over het gedicht 'Aralia Japonica', vertelde mij mijn nicht, Carla Strick (zuster van Constant Strick), die de dichteres persoonlijk gekend heeft bij de Gesslers en in haar ouders huis te Waterschei.

Voor een of andere gelegenheid had A. Nahon bij 'Marieke Geeraerts' in de Bleumerstraat een aralia gekocht en bij het overhandigen van de plant aan K. Gessler en zijn vrouw vertelde ze over het ontstaan van het gedicht 'Aralia Japonica' dat ze, als 17-jarige leerling aan de landbouwschool te Overijse, had geschreven op een ter plaatse gevonden zinken plaatje.

Karel Gessler vroeg de dichteres toen het gedicht nogmaals op zulk een plaatje te schrijven. Het bewuste jeugdwerk bleef jaren bij de plant staan en is thans ook in het bezit van de heer C. Strick. Het merkwaardige is dat de tekst niet helemaal overeenstemt met de gepubliceerde in 'Maart-April', hoewel ook die in handschrift is. Wellicht heeft A. Nahon het gedicht te Maaseik uit het hoofd neergeschreven.

De nagelaten brieven die ze tussen 1924 en haar dood aan de Gesslers schreef, evenals de briefwisseling met familieleden van A. Nahon, staven ook de vriendschappelijke relatie die de dichteres met hen onderhield. In de aanspraak worden ze genoemd: 'Lieve Gesslerkes, mijn geliefde (zeer geliefde) vrienden, lieve vriendekes'. Maar ook met het schalkse 'lief Beestje' wordt Maria Gessler aangesproken, terwijl ze eveneens in andere brieven 'vergeet-mij-nietje' heet. Karel Gessler werd plagent 'Pacha' genoemd.

Een foto van A. Nahon in gezelschap van de Gesslers is afgedrukt op blz. 79 van bovengenoemd werk. De twee jongetjes op de foto zijn mijn neefjes Karel en Constant Strick; het meisje ken ik niet. E. Verstraete haalt ook aan (blz. 35) dat A. Nahon veel brieven onbeantwoord liet, en dit uit 'artistieke' slordigheid. Voor deze nalatigheid verontschuldigt ze zich inderdaad ook herhaaldelijk in de brieven aan de Gesslers. Ze bleef blijkbaar soms meerdere maanden zonder teken van leven te geven, enkel omdat ze een hekel had aan brieven schrijven. Ze kon dan wel erg deemoedig en schalks te gelijk om verontschuldiging vragen, zoals blijkt uit enkele zinnen van een brief aan Maria Gessler:

Lief Beestje,

Ik moet een kolossalen 'mea Culpa' slaan op mijn hart op mijn ziel op mijn verstand en overal. Ik weet niet of ik nog absolutie krijg maar in alle geval wil ik proberen.'

En verder: 'Ik zal mij met Carnaval als ik u twee weken weer eens terugzie, verkleeden in een boetvaardigen pelgrim en uitboeten dat het zweet uit mijn blokken drest.'

Karel Gessler ontwierp ook het grafmonument van de dichteres die eind mei 1936 een definitieve rustplaats kreeg op het klein ereperk van Schoonselhof. Het monument werd vervaardigd door beeldhouwer Bruno Gerrits uit Antwerpen.

Een goed jaar later zou hetzelfde ontwerp, met enkele wijzigingen, dienen voor het graf van Karel Gessler zelf, te Maaseik overleden op 14 november 1937.

Behalve de familie Gessler kende A. Nahon in Maaseik ook de familie Theunissen van het 'Hôtel du chemin de fer' in de Bosstraat, en meer in het bijzonder Juffrouw Antoinette Theunissen, de vrouw van Gerard Walschap en juffrouw Jeanne Theunissen. Op 7-1-1937 schreef Walschap aan Karel Gessler dat zijn schoonzuster (Jeanne) nog een 'cahier' vol gelegenheidsgedichtjes van Alice had.

Het onuitgegeven gedicht 'Voor Hugo's fijne stemmetje' (E. Verstraete blz. 256) en de brief aan Lode Baekelmans (blz 272) werden geschreven op papier met briefhoofd van het 'Hôtel du chemin de fer.'

Op blz 34 staat een gelegenheidsvers geschreven bij het huwelijk van twee bevriende paren in Maaseik op 24 oktober 1931. Wie hiermee bedoeld worden weet ik niet (wellicht komt er nog een reactie op dit artikel).

Mijn vader Dr. Constant Godelaine, leraar, essayist en kunstericus heeft vanaf het begin met veel belangstelling de poëtische pennevruchten van A. Nahon gevolgd. Hij publiceerde over haar:

- Alice Nahon. Vondelingskens. Ons Volk ontwaakt VI, nr. 30, 24 juli 1920.
- Over eene in Limburg wonende Dichteres. Limburg II, 1921.
- Van Limburgsche Dichters. Bij den tweeden Dichtbundel van A. Nahon. Limburg III, 1922.
- In Memoriam Alice Nahon. Boekengids XI, 1933.
- Boekbeoordeling: C. Tazelaar, Alice Nahon en haar gedichten. Boekengids XI, 1933.
- Boekbeoordeling: Alice Nahon, Maart-April. Jeugdgedichten en nagelaten verzen, verzameld en van biografische bijzonderheden voorzien door R. Korten. Boekengids XV 1937.

In het 'In Memoriam' dat mijn vader aan A. Nahon wijdde schrijft hij: 'De laatste jaren trof ik de dichteres herhaaldelijk te Maaseik bij familie (moeder was Antoinette Gessler, zuster van Karel).

Inderdaad, als mijn ouders, mijn zus en ik de grote vakantie in Maaseik doorbrachten bij de Gesslers moeten we A. Nahon vaak ontmoet hebben.

Ik bezit het kinderversje in handschrift dat A. Nahon, nog geen jaar vóór haar dood, voor mijn zus en mij (Treezeke) schreef: 'Vivat een eigen huizeke' (hierbij afgedrukt) en dat opgenomen werd in de na Nahons dood verschenen

bundel 'Maart-April'.

*Vivat een eigen huizeke!
vivat voor jonk en oud.
vivat een eigen huizeke!
al is het maar van hout.*

*En vinden wij in 't vreemde huis
wel álles naar den zin
vivat een eigen huizeke
dáár wordt men koning in!*

*Koning van al de huizen,
Doe gij uw handen bei
op 't huis van Pa en Make
Van Treezeke en van mij.*

*Zegen ook 't houten huizeke
dat wij, met kinderhand
thuis op de tafel bouwen
of buiten in het zand.*

*Maar boven álles zegen
weer dááruít smet en smart!
Zegen het bloemenhuizeke
van mijn rein kinderhart.*

Groot Verlof

1932

Ook hier wijkt de gedrukte tekst (in str. 4 en 5) af van het oorspronkelijk handschrift. Uit de eerste verzenbundel 'Vondelingskens' bezit ik ook nog de gedichten 'Rozen' en 'Stervenspijn' in handschrift. Wellicht waren ze ter beoordeling aan vader gezonden.

Ten slotte staat er bij de onuitgegeven gedichten in het reeds gemeld werk van Verstraete op blz 259 het gedichtje 'In dank', maar in het handschrift van mijn vader en gedateerd 20-8-'20; dus na de beoordeling van 'Vondelingskens' in Ons Volk ontwaakt, en wellicht dus 'in dank' aan hem opgedragen.

Thérèse Hendrickx-Godelaine

Z.E.H. Donaat Snijkers ontving van Dhr. A. Theunissen uit Genk volgende reactie:

Zeer Eerwaarde Pater,

Uw oproep in 'De Maaseikenaar' vorige week verschenen, en zoals steeds in een adem uitgelezen, inzake het verblijf van onze geliefde dichteres Alice NAHON, wil ik gaarne beantwoorden gezien ik haar persoonlijk goed gekend heb tijdens haar verblijf in Maaseik tijdens de zomer van 1926.

Zij verbleef alsdan in herstelverlof in het 'Hotel chemin de Fer' Bosstraat 58, uitgebaat door de Juffrouwen Jeanne en Renée Theunissen, beide zusters van mijn Papa zaliger (+ 1958 Theunissen Leo) alsdan woonachtig Bosstraat 66.

In de week van Maaseikerkermis midden in juni 1926 was ik het slachtoffer van een ongeval en werd meerdere dagen door haar verpleegd; ik meen me te herinneren dat zij voor verpleegster had gestudeerd en ik moest haar tante Alice noemen.

Daar zij zeer goed bevriend was met Marie Antoinette Theunissen (+ 1979) de jongste zus van Papa en echtgenote van Gerard Walschap, meen ik te veronderstellen dat zij aldus in het hotel te Maaseik terecht kwam, de familie Walschap kwam er ook jaarlijks in verlof.

Ik meen me ook te herinneren dat zij goed bevriend was met de familie van Architect Karel Gessler, toen wonende in de Grote Kerkstraat in een mooi herenhuis tegenover de drukkerij Hotterbeek.

Het was een zeer mooie lieve blonde dame wier aanschijn mij steeds is bijgebleven (fotocopie van hare foto hierbijgevoegd en op 21 mei 1933 te Antwerpen overleed.

Ziezo, ik heb eraan gehouden U dit mede te delen, ik aanzie dit als een plicht ten haar opzichte.

Inmiddels hartelijk gegroet en veel succes met 'De Maaseikenaar'.

Albert Theunissen
Jongere broer van Uw confrater
Jef. + 1977.

*LUC den eine en MARC d'n angere nudigen Uch ówt op de Mezeiker Hawf-
vastestoet op zondag 5 mieërt 1989*

Een nieuw Maaseiker monument: De Beiaard

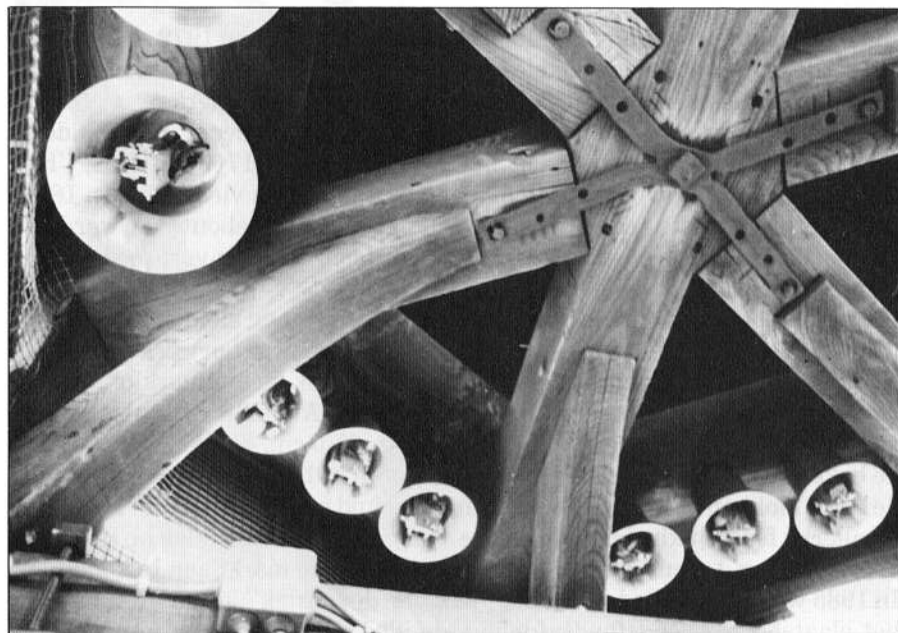
In vroegere uitgaven van "De Maaseikenaar" (jaargangen 1972 en 1973) publiceerde ondergetekende enkele bijdragen over de beide klokken in de Maaseiker stadhuistoren en over het daaraan verbonden uurwerk.

Na het verdwijnen van het vroegere raadhuis, dat ongeveer in het midden van het marktplein stond, kocht het stadsbestuur in 1769 het huis, "Het groene Schildt" om voortaan te dienen als stadhuis en vleeshalle. In 1828-1829 werd het eerste gedeelte van het huidige stadhuis gebouwd en werd ook het sierlijke torentje opgericht. In 1874 werd het stadhuis verbreed en verfraaid.

Nadat het torentje voltooid was, werden twee nog gave klokken uit de oude toren erin opgehangen en werd ook het oude 17e-eeuwse uurwerk in een speciaal zolderkamertje geïnstalleerd. De kleinste klok (de halfuurklok, 38 cm. hoog, 48 cm. diameter) werd in 1685 gegoten door Augustinus Paulus Grongnart. De grote klok (de uurklok, 53 cm. hoog, 67,5 cm. diameter) werd door de bekende klokkengieter Alex Julien gegoten in 1691. Behalve het feit dat de beide klokken op normale wijze kunnen geluid worden, zoals dat gebeurde bij allerlei feestelijkheden, dienden ze vroeger ook als noodklok bij brand en overstroming, tevens om het begin en einde van de markt aan te kondigen. In 1985 werd, in het kader van het "jaar van de muziek", en op initiatief van het plaatselijke Davidsfondsafdeling, de idee gelanceerd om, in navolging van verschillende andere Limburgse gemeenten (Bree, Bilzen, Hamont) ook te Maaseik een beiaard of klokkenspel te installeren in de stadhuistoren. Er werd een stuurgroep samengesteld die het idee zou uitwerken en verwezenlijken. Deze groep bestond uit volgende personen: Martin Slangen (Davidsfonds), wijlen Pater Willem Sangers (Culturele Kring), Martin Boonen en Tony Van Wijck (Culturele Raad), Marcella Raets en Rik Nulens (V.V.V.), burgemeester Ghislain Vermassen, de schepenen Wiel Janssens en Leo Pieters, Harry Beenders (toen nog stadssecretaris), en tenslotte Rik Timmermans, die het secretariaat en de algemene coördinatie op zich nam. Tevens werd contact gezocht met de heer Noël Reynders, stadsbeiaardier van Sint-Truiden, die technische en muzikale adviezen leverde.

Na heel wat vergaderen werd uiteindelijk besloten tot het plaatsen van een klokkenspel met zoveel mogelijk klokken, rekening houdend met de voorhanden zijnde ruimte en zonder dat de beide bestaande monumentale klokken zouden verdwijnen. Aldus kwam men tot een aantal van 23. Na prijsaanvraag bij diverse firma's besloot men de levering en plaatsing toe te vertrouwen aan de P.V.B.A. Clock-o-Matic te Herent. De totale kostprijs bedroeg 960.000 frank. Het totaalgewicht van de klokken is 402 kg., de zwaarste weegt 60 kg., de lichtste 6 kg. Ze zijn gegoten uit zuiver klokke-

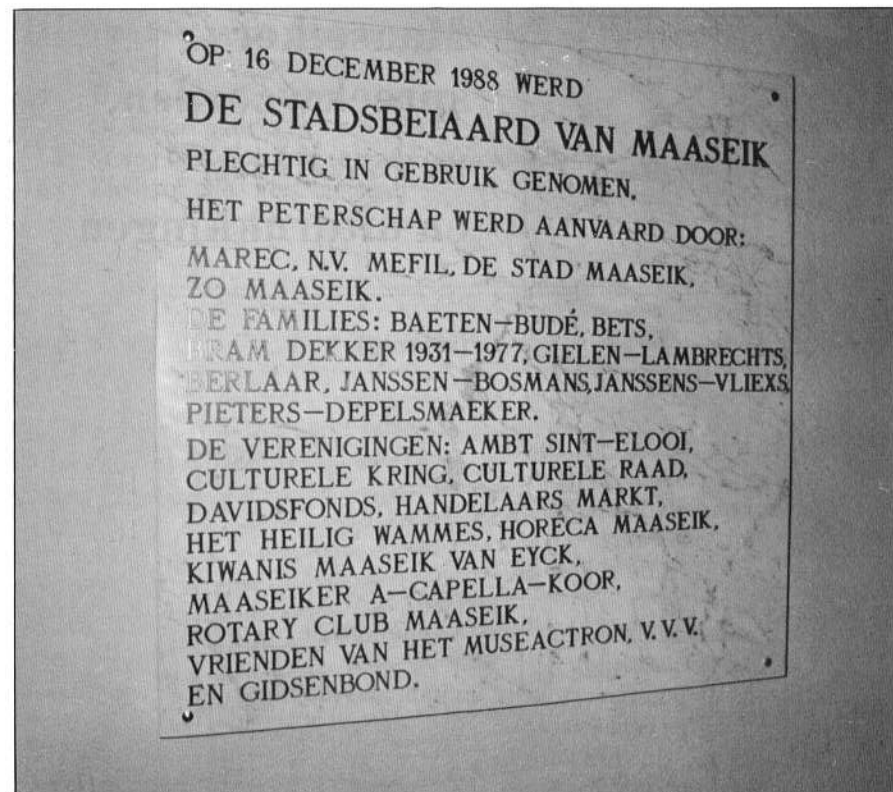
brons met 80% koper, 18% tin en 2% andere metalen. De toonafstand be- draagt twee octaven.

De beiaard wordt elektronisch bestuurd door middel van een systeem met klavier, hetgeen het mogelijk maakt om tijdens bepaalde feestelijkheden of manifestaties beiaardconcerten te verzorgen. Via ditzelfde klavier kan men te allen tijden een groot aantal melodieën ter plaatse inspelen die dan in een elektronisch geheugen worden opgeslagen. Ook is het mogelijk de melodieën, die telkens vòòr het uur en het halfuur automatisch gespeeld worden, aan te passen aan de tijd van het jaar: Kerstmis, Pasen, lente, winter, carnaval enz. Besloten werd om tijdens de nacht geen melodieën te spelen, teneinde de nachtrust van de omwonenden niet te storen.

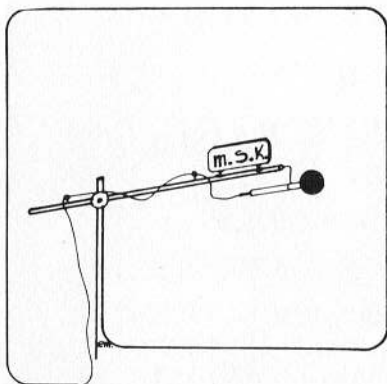
Het grootste probleem bij de realisatie van het hele project was de financiering. Hiertoe werd een beroep gedaan op een aantal peters en meters, die gezocht werden bij de plaatselijke bedrijven, verenigingen en particulieren. De stad Maaseik nam zelf de grootste klok voor haar rekening (140.000 frank), evenals de kosten van het onderhoud na plaatsing. De andere sponsors, wier namen vermeld staan op een gedenkplaat in de hal van het stadhuis, zijn de volgende:

de plaatselijke verenigingen Culturele Kring, Davidsfonds, Vrienden van het Museactron, V.V.V. en Gidsenbond, A-capella-koor, ambt St.Elooi, Han-

delaars Markt, Marec, Kiwanis Van Eyck, Het Heilige Wammes, Rotary Club, Culturele Raad, Zo, Horeca, de plaatselijke firma's N.V. Spinnerij Mefil, N.V. Drageetra (Bram Dekker), de families Bets, Baeten-Budé, Gielen-Lambrechts, Janssen-Bosmans, Janssens-Vliexs en Pieters-De Pelsmaeker. Het had heel wat voeten in de aarde om de nodige sponsors aan te trekken, zodat het hele project op zeker ogenblik in de vergeethoek dreigde te gera- ken. Betoelaging van de hogere overheid bleek onmogelijk, menig potentieel sponsor liet het afweten, en zo kwam het dat het tot 1988 duurde eer alles in kannen en kruiken was. De technische uitvoering liep van een leien dakje. Op 16 december 1988 werd tijdens een plechtigheid in het stadhuis de beiaard of- ficieel in gebruik genomen. Bij deze gelegenheid werden aan alle peters en meters als herinnering een oorkonde en een miniklokje aangeboden.

H. BEENDERS
Ere-stadssecretaris.

Maaseiker spreekwoorden, zegswijzen en uitdrukkingen

(vervolg)

1. Bloeës mich op miejne rök!
(= *je kunt me wat !*)
2. Doe kuns mich de pókkel op !
(= *je kunt me wat !*)
3. Doe kuns mich de rök op !
(= *verwensing*)
4. Stik in eine maelzak, den geis-te gepójjerd de hël in !
(= *lelijke verwensing*)
5. Ich wëns dich korte ermkes...en juuk aan diejne bujjel!
(= *nog lelijker verwensing*)
6. De koeëj in,...de vluu vore !
= *ga nu slapen*)
7. Mèt de vot in 't struu....den biejte dich ouch gein vluu !
(= *???*)
8. Det is 'ne vlotte: es dae twië slekke môt vange, kumt-er 'm nog ein tössenówt.
(= *wordt gezegd van een luiaard*)
9. Ich kan er neet opkômme (en - als het over een dame gaat voegt men er soms zeer ondeugend aan toe:)mer es ich d'rop kôm sjut het mich te bènne !
(= *wordt gezegd als het geheugen iemand in de steek laat, vooral bij het vergeten van namen*)
10. Ein vrouw kan miër van de zölder drage es tiën man t'rop.
(= *vrouwen kunnen soms zeer verkwistend zijn*)
11. Van 't béd op 't struu kômme
(= *van kwaad tot erger*)
NB. Oorspr.: van ziekbed naar doodsbed. Vroeger legde men het lijk op stro. (Zie: op sjouf lègge)
12. De kael smiëre
(= *drinken*)

13. Hae haef ze dao op zie broeëd gekriëge
(= *op zijn kop gekregen*)
14. Hae is mer kop en vot
(= *wordt gezegd van een klein ventje*)
of nog brutaler: *hae is mer kop en kloëete.*
15. Zie haet alles kort biejein
(= *wordt gezegd van een klein dametje.*)

16. Good getuujg môt ônger ein aafdaak hange !
(= *zo verdedigt zich een corpulente man*)
17. Ich houw de pin d'rop. Of:...de pin d'rin.
(= *ik hou op met werken*)
Pin is hier het gedeelte van het ouderwetse deurslot.
18. Emes de melk zoor make.
(= *het iemand lastig maken*)
19. Det môt ich nog zeen....zag de blènje !
(= *dat wil ik nog wel meemaken*)

20. Det doon ich mèt e poeënhensje (= kushandje)
(= *zonder veel inspanning*)
21. De vot opgóóje.
(= *overdreven sier maken, geld verkwisten. vb. saer meniër x doeëd is, goëit medàm de vot nogal op*)
22. Vluu oppe start höbbe.
(= *veel pretenties hebben*)
23. Dae sjit er neet op!
(= *hij lust bv. het bier wel*)
24. Höb ich get van dich aan ??
(= *de reactie als men door iemand opvallend bekeken wordt*)
25. Dao is niks van aan!
(= *het is helemaal niet waar*)
26. Dao is niks aan!
(= *het is al te gemakkelijk*)
27. Het is weer aan tösse di-j twie.
(= *ze hebben de verkering hervat*)

In dank aanvaarden wij alle verbeteringen en/of aanvullingen.

Tony VAN WIJCK

Willemsfonds - Limburg Afdeling Maaseik

Na de viering van het 35-jarig bestaan van de afdeling - met 60 aanwezigen mag zowel van een kwantitatief als van een kwalitatief succes gesproken worden - gaan we weer aan de slag en stellen we U het volgend 'basisprogramma 1989' ter goedkeuring voor, in de hoop dat nieuwe bestuursleden met jonge gedachten nog voor eigentijdse aanvullingen hiervan zullen zorgen. Het huidige bestuur, dat zich reeds zovele jaren inzet, is jaarlijks in zijn geheel uittredend en herkiesbaar, maar vormt geen belemmering voor meebestuurders die de gelederen wensen te versterken!

- woensdag, 11 januari om 20 uur in het cultureel centrum 'Achter de Ollmen', Van Eycklaan: statutaire vergadering en voordracht van P. Vanderheyden, directeur R.M.S., over 'Het schone geheim der poëzie'.
- dinsdag, 14 februari om 20 uur in het cultureel centrum: G. Declerq, algemeen secretaris en J.P. Dewael, eerste stafmedewerker van het Willems-

fonds, wisselen van gedachten over 'Nieuwe opvattingen inzake culturele werking'.

- zaterdag, 18 februari om 14 uur in de moskee, Grote Kerkstraat: geleid bezoek, georganiseerd door A. Maghfour, leraar Islamitische godsdienst (beperkt aantal deelnemers, dames eveneens toegelaten!).
- dinsdag, 7 maart om 20 uur in het cultureel centrum: voordracht van H. de Ridder, journalist, over 'Menselijke aspecten achter de politici' (in samenwerking met het Davidsfonds).
- zaterdag, 22 april: geleid bezoek aan Namen en omgeving (in samenwerking met het provinciaal verbond).
- zaterdag, 30 september: Limburgse dag te Tongeren (in samenwerking met het provinciaal verbond).
- zondag 22 oktober: geleid bezoek aan de kastelen van Beauvoorde en Wijndale en deelneming aan de herfstfestiviteiten aldaar (uitnodiging van de afdeling Koekelare op dit verbroederingsfeest met Tienen en Maaseik; verplaatsing per bus bij voldoende belangstelling, vertrek Markt om ZES uur)

Het bestuur.

Een Maaseiker eeuweling: De Maasbrug, 1889-1989

Dit jaar herdenkt Maaseik samen met het hele Maasland twee gebeurtenissen.

150 jaar geleden in 1839 werd aan een conferentietafel in Londen na amper 25 jaar samenzijn het Maasland gescheiden en werd de Maas gedegradeerd tot een staatsgrens.

100 jaar geleden, in 1889, werd door de bouw van de eerste brug over de Maas deze scheiding, voor een gedeelte althans, teniet gedaan. Twee jaartallen die in het dagelijkse leven van onze stad een belangrijke mijlpaal vormen.

Het geloof in de eenheid van het Maasland berust op een romantische mythetvorming die door de feiten wordt tegengesproken. Vanaf de verdragen van Verdun in 843 en van Meerssen in 870 werd de Maas tot grens tussen Oost- en West-Maasland en kenden beide oevers hun eigen ontwikkeling. Contacten beperkten zich tot juridische conflicten over territoriale aanspraken op waardelose **aanwassen** aan de oever of op nieuwe eilandformaties in de stroom.

De Maasbewoners van Oost en West spraken wel dezelfde taal en konden

groot gaan op een gemeenschappelijke Mosaanse cultuur in een ver Karolinisch verleden, doch meer dan 1000 jaar Staatkundige scheiding hadden van de oorspronkelijke eenheid slechts een vaag vermoeden achtergelaten. Het was slechts met de inlijving van onze gewesten bij de Franse Republiek dat de beide Limburgen na 1000 jaar scheiding een administratieve en bestuurlijke eenheid vormden.

En toen kwam 1815 dat het einde inluidde van de Napoleontische droom, doch waarbij de eenheid van de Lage Landen na 1000 jaar eindelijk hersteld werd. België en Nederland gingen onder het gezag van koning Willem I één staat vormen, doch deze eenheid was geen lang leven beschoren, want nauwelijks 15 jaar later, in 1830, verwierf België zijn onafhankelijkheid. Ook een groot deel van het huidige Nederlands-Limburg koos voor dit anti-orangisme en kwam onder het nieuwe Belgische gezag. Met het **Verdrag van Londen** echter in 1839 werd door één enkele penntrek Oost-Limburg bij Nederland gevoegd.

Dat deze politieke koehandel door de bewoners van de rechter Maasoever niet in dank werd aangenomen blijkt o.a. duidelijk uit volgende brief die in 1838 door de gemeente Susteren aan de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers werd gericht.

Mijne Heeren,

Thans daar onze naburige gemeenten aan geheel Europa doen zien dat zij verlangen met België vereenigt te blijven, komen wij ondergeteekenden, inwoners der gemeente Susteren, Arrondissement Roermond, Provincie Limburg ook aan de Belgische volksvertegenwoordiging onze protestaties van vernuchtheid aan onze geëerbiedigden Koning Leopold en aan ons dierbaar Vaderland te kennen geven; immers onze godsdienst, onze morele belangen zeer na verbonden met die van den landbouw, vorderen dat wij Belgisch blijven en dat wij niet terugkeren tot eenen staat van zaken dien wij van ons hebben afgeweerd.

Leve Koning Leopold. Leve België.

Susteren, den 14 mei 1838.

Met deze verzuchtingen werd echter geen rekening gehouden. De Maas werd weer staatsgrens en Maaseik werd ontwaard tot grensstadje met alle economische gevolgen daaraan verbonden.

Algauw kwam er dan ook een domper op de geestdrift van 1830 en sommigen begonnen in hun volle draagwijdte de gevolgen van de nieuwe politieke constellatie in te zien. Zo ontstond er in 1905 een hoog oplopende onenigheid in de Maaseiker gemeenteraad, toen notaris **Lemmens** het voorstel opperde het 75-jarig bestaan van de Belgische onafhankelijkheid met de nodige

luister te vieren en hiervoor een subsidie van 1000 fr. uit te trekken.

Vooraf de toenmalige burgemeester **Verkissen** ontpopte zich als de woordvoerder van de oppositie. 1830 was, zo zei hij, helemaal geen reden tot vreugde. De scheiding die toen bewerkstelligd werd, had onze stad niets dan naedeel bezorgd. Daarom kon iedere rechtgeaarde Maaseikenaar, aldus **Verkissen**, op de bewuste verjaardag beter **een rouwfloers rond de hoed dragen**.

Ondanks deze realistische bewering werd het voorstel van **Lemmens** met 5 stemmen tegen 3 en 2 onthoudingen aangenomen en op 1 oktober van datzelfde jaar vond de viering plaats.

Reeds vroeg in de tweede helft van de 19de eeuw ontwikkelde zich te Maaseik de overtuiging dat een brug over de Maas heel wat kon goed maken. Een overvaart met het veer was al bij al niet van risico's ontbloeit en een stevige, moderne brug over de Maas zou zeker een intenser contact van de Oostlimburgers met onze stad mogelijk maken.

Reeds in 1871 werd daarom te Maaseik een Commissie opgericht die zou ijveren voor de bouw van zulke brug en op haar instigatie werd door de Heren **Claes en Fléchet** een concessie aangevraagd voor de uitvoering van zulk werk, waarvan de kosten op 320.000 fr. werden geraamd. De Belgische regering, zo werd althans door bepaalde politici beloofd, zou voor een bedrag van 150.000 fr. tussenkomen. Blijkbaar erkende ook de gemeenteraad al spoedig het belang van dit streven en in 1876 werd voor de eventuele bouw een toelage gestemd van 25.000 fr. een aanzienlijk bedrag voor die dagen. Te dien einde ging de stad een lening aan, die pas in 1952 volledig gedelgd werd.

Reeds in het voorjaar 1877 bezochten de heren **Heyligers** en **Henry Schoolmeesters**, leden van de **Commissie der Brug** samen met **Clement Gelders**, gemeenteraadslid de gemeentebesturen van Roosteren, Stevensweert, Susteren, Ohé en Laak, Obbicht en Papenhoven, Sittard, Echt en Limbricht. De Maaseiker afgevaardigden slaagden erin al deze besturen te overtuigen van de noodzakelijkheid van de bouw ener brug en alle ondergetekenden zij de petitie die naar de Provinciale Staten van Maastricht werd gezonden en waarbij werd aangedrongen op een behoorlijke bijdrage bij de bouw.

Aan de Edel Groot Achtbare Heeren leden der Provinciale Staten van het hertogdom Limburg.

De ondergeteekende gemeentebesturen nemen eerbiediglijk de vrijheid een verzoek aan U Edel Groot Achtbaren te rigten.

Tusschen Maastricht en Roermond, op een afstand van tien uren gaans, bevindt zich geene brug over de Maas. Nogthans bestaan er eeuwen oude handels, nijverheids en maatschappelijke betrekkingen tusschen de bewoners der beide oevers. De eischen van onzen tijd, de overeenstemmende en vredelievende gevoelens der beide landen, vorderen ontegenzeggelijk dat men de

uitbreiding dezer betrekkingen vergemakkelijke en zoo veel mogelijk in de hand werke. De daarstelling eener brug, begroot op 350,000 fr. over de Maas, tusschen Maeseyck (Belgie) en Roosteren, ter vervanging van hetgebrekkige veer aldaar, biedt het zekerste middel en den besten waarborg daartoe aan.

Het overgroot belang en de noodzakelijkheid van bovengenoemde brug, valt in het oog, wanneer men overweegt:

dat in den winter, bij hoogen waterstand, die betrekkingen ten eenenmale zijn afgesneden, en dat zelfs het noodwendigste verkeer in geenen deele mogelijk is;

dat nijverheid en handel, en in het bijzonder de graan- en veehandel, die zoo zeer in hunne vaart gestuit worden, door de ligging onzer provincie, door deze brug in verband met allengskens afschaffen der inkomende regten, eene schoone toekomst te gemoet gaan;

dat bovengenoemde brug eene directe verbinding daarstelt tusschen het spoorwegstation Susteren (lijn Maastricht-Venlo) en Maeseyck (lijn Maeseyck-Hasselt);

dat zonder deze brug de diligence dienende tot overbrenging van personen en correspondentien tusschen bovengenoemde plaatsen, jaarlijks voor eenigen tijd gestremd is.

Verder blijkt het groot en algemeen belang van het te ondernemen werk uit de omstandigheid, dat de Belgische Regering, fr. 150,000 en de stad Maeseyck fr. 25,000 tot subsidie hebben aangeboden.

Steunende op bovengemelde gewigtige gronden, roepen wij de hulp in van U Edel Groot Achtbaren, de hoop koesterende, dat door U Edel Groot Achtbaren eene milde bijdrage uit de provinciale fondsen ten gunste van dit voor den landbouw, handel en nijverheid zoo nuttige werk, zal verleend worden.

Hetwelk doende,

24 Juni 1877.

Het gemeentebestuur van Roosteren

J. Schoolmeesters, burgemeester. J.L. Davin wethouder. J.W. Graus, wethouder. J. Geelen, secretaris.

Het gemeentebestuur van Stevensweert,

Ch. Houben, De wethouder, J.M. Rutten l.s.

Het gemeentebestuur van Susteren-Dieteren,

P. Meuffels, burgemeester. J.H. Meuffels, wethouder. W. van Hinsberg, wethouder.

Het gemeentebestuur van Echt.

J. Meuwissen. l.b. J.H. Reijnen. De secretaris A. Ingendael.

Het gemeentebestuur van Ohé en Laak.

P.H. Beunen, burgemeester, De wethouder J. Indemans.

Het gemeentebestuur van Born.

M.K. Hausmans, burgemeester.

Het gemeentebestuur van Obbicht en Papenhoven.

J.H. Houben, burgemeester. M. Vencken wethouder.

Het gemeentebestuur van Grevenbicht.

P.K. Schous, burgemeester. J.W. Schreurs wethouder.

Het gemeentebestuur van Sittard.

J.A. Arnoldts, burgemeester. P.N. Dols, wethouder.

Het gemeentebestuur van Limbricht.

J.W. Nelissen, burgemeester. H. Custers secretaris.

Maastricht nam daarop contact met het provinciale bestuur van Hasselt en met de regering te Brussel en werd er zodoende van overtuigd dat beide instanties de aanleg van een brug met alle middelen zouden ondersteunen. Hierbij rekende Brussel wel op de nodige financiële medewerking van Nederlandse zijde. Ondanks het aandringen van Maastricht in de eerstvolgende weken, reageerde het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken echter afwijzend op de vraag tot een rijkssubsidie. (Brief dd. 27.7.1877, nr. 17, afd. XII. Prov. Arch. Maastricht).

Hierbij beriep de Minister zich op het feit dat een concessie-aanvraag ahangig was voor de aanleg van een spoorlijn Eindhoven-Kohlscheid, richting Aken. Indien deze verbinding tot stand zou komen, aldus de minister, zou er bij Maaseik een spoorwegbrug moeten gebouwd worden, zodat de geplande brug overbodig zou zijn. Mocht de verbinding er niet komen, dan is **bij den brugbouw, van hoeveel belang ook, voornamelijk de Belgische gemeente Maeseyck, 's lands belang niet in die mate betrokken, dat ik het toekennen van een rijkssubsidie, vooral bij die hooge uitgaven ten behoeve van werken van meer algemeen belang, zoude mogen bevorderen. Aldus de minister.**

De spoorwegverbinding Eindhoven-Maaseik is er nooit gekomen en een Nederlandse bijdrage voor de bouw van de Maaseiker Maasbrug al evenmin. Maastricht daarentegen besloot tot een subsidie van 5000 gulden, en Roosteren stemde een toelage van 2000 gulden. Hierbij dient er wel op gewezen dat de gulden in die dagen niet de hoge huidige waarde vertegenwoordigde. Ondertussen echter heerste er in de Maaseiker rangen ook geen grote eensgezindheid, want zelfs over zulke materiële belangen als de bouw van een brug, laaiden de typisch 19de eeuwse twisten tussen klerikalen en antiklerikalen voortdurend hoog op. De scheldtirades tussen **Briers** van het liberale weekblad **De Maas** en **Hougaerts** van **Het Maeseycker Weekblad** bevatten prachtige staaltjes van rioolproza.

Het zou nog tot 1884 duren, het Ministerie van Openbare Werken was ondertussen in katholieke handen gekomen, dat de stappen van de katholieke Heer

Cornesse, volksvertegenwoordiger voor Maaseik, en senator **de Grønne** het nodige succes kenden.

Een eerste ernstige studie over de aanleg van een brug werd gemaakt en volgens deze ramingen zouden de kosten 414.600 fr. bedragen. Stilaan kwamen ook de onvermijdelijke internationale besprekingen met Nederland van de grond en op 26 augustus 1886 werd tussen beide landen op de **Conventie van Den Haag** een akkoord ondertekend waarbij de Belgische regering van Nederland de toelating kreeg tot de bouw van een brug **”ter vervanging van de veerpont die in 1841 in gebruik was genomen”**.

1889: een historisch document. Het storten van het betonnen brugdek.
(Verz. L. Daniëls).

Volgens de Conventie moesten alle onkosten voor aanleg en onderhoud volledig door België worden gedragen, terwijl uitdrukkelijk gestipuleerd werd dat de brug tolvrij zou moeten zijn. Het verdrag werd kort daarop door de Nederlandse kamers geratificeerd. Ondertussen was de voorlopige raming der kosten opgelopen tot een bedrag van 443.000 fr.

Bij de aanbesteding, die plaats vond op 11 februari 1887, bleek dat de laagste inschrijver de firma **Cocquerill et Co.** van Seraing was, voor een bedrag van 353.000 fr. In onderaanneming werden de firma's **Janssen** van Roermond en **Dubois** van Brussel voor de grondwerken aangeduid.

Op 1 juli van datzelfde jaar werd in alle stilte en zonder de gebruikelijke plechtigheden op het landhoofd op de linker oever de eerste steen gelegd en konden de werkzaamheden een aanvang nemen. Dit onder de leiding van ingenieur-directeur Bebeil, ingenieur Pierrot en de plaatselijke conducteur Ligot.

Vlak vóór het landhoofd lag er in de Maas een grote kiezelbank die uiteraard geheel moest worden weggegraven. Deze kiezel ontving de gemeente Roosteren bij wijze van vergoeding.

Toen dit eenmaal was gebeurd, begon men met de grote stenen pijlers in het water op te trekken. Doch dit werk gebeurde niet zonder de nodige verwickelingen. In april 1888 diende op bevel van de overheid het bovendeel van de reeds gebouwde pijlers weer te worden afgebroken. Brussel had namelijk beslist in de pijlers dynamietladingen aan te brengen, om bij eventueel oorlogsgevaar de brug te kunnen vernietigen. Toen de pijlers eenmaal klaar waren, werd vanaf de Belgische zijde een hulpbrug gebouwd die noodzakelijk was voor de bouw van de ijzeren constructie. Aan deze ijzeren bovenconstructie werd gewerkt vanaf de eerste week van september tot 19 oktober.

Een spanning van 12 m. werd echter voorlopig opgehouden om de scheepvaart niet te belemmeren.

In januari 1889 werd het betonnen wegdek gestort en begin februari reeds werd het geheel bestraat, zodat kort nadien de eerste wandelaars, conducteur Ligot en zijn dame waren de allereersten, over de brug de andere oever konden bereiken. Wegens het pachtcontract met de veerman dat nog steeds geldig was, moest hem echter door iedere passant het vastgestelde veergeld betaald worden. In maart 1889 was de brug eindelijk volledig voltooid en op 24 maart kon ze worden uitgetest.

Voor dit karwei werd een beroep gedaan op de Maaseiker aannemer **Graadje Smeets**, die een aantal karren over de brug liet rijden met een totale last van 20 ton treinrails.

De lang verwachte brug was eindelijk af.

Met haar drie overspanningen in een metalen bovenbouw, rustend op twee pijlers in natuursteen, verbond zij de twee Maasoeveren 50 jaar nadat deze oevers in het verre Londen gescheiden werden.

In het midden bereikte de brug een hoogte van 3 m. boven het hoogste waterpeil (dat van 1850) of 32 m. boven de zeespiegel.

De rijweg had een breedte van 2 m. en aan beide zijden bevond zich een stoep voor voetgangers van 1 m. breed.

Van het Ministerie van Openbare Werken zou Maaseik enkele jaren later de toelating krijgen bij de uiteinden der brug majestueuse lantaarns te plaatsen die gevoed werden door de Stedelijke Gasfabriek. Deze kandelaars werden omstreeks 1894 vervaardigd door de firma **Van Aerschot** uit Antwerpen. Doch reeds een drietal maanden na hun in gebruikname moest de stad de verlichting stopzetten, daar de installatie niet solide genoeg bleek. De imposante lantaarns bleven echter de brug sieren.

DE INHULDIGING

Voor de plechtige inhuldiging van de nieuwe brug - het moest een ware hoogdag worden voor de Maaseiker bevolking - werden maar liefst drie dagen uitgetrokken en wel op 29, 30 juni en 1 juli 1889, alhoewel de brug reeds 2 maanden vroeger voor het publiek was opengesteld. Reeds in februari van datzelfde jaar hadden enkele leden van de Maaseiker gemeenteraad de verre reis naar Brussel ondernomen om persoonlijk Minister **De Bruyne** van Landbouw en Openbare Werken en zijn kabinetschef op de festiviteiten uit te nodigen.

Om aan het gebeuren de nodige luister bij te zetten had het stadsbestuur trouwens een subsidie van 1500 fr goedgekeurd en reeds weken van tevoren was er een plaatselijke Commissie samengesteld die belast was met het houden van rondhalingen in de stad om de versieringen en de verlichting der straten te bekostigen. Leden van deze commissie waren de Heren **Pierre**

Vanwijck, Nicolaas Vandereen, Charles Gessler, Joseph en Arthur Philips, Henri Raedschelders, P. Van Venckenray en Arthur Vinckenbosch.

De versiering van stadhuis en Rijksmiddelbare School was opgedragen aan de Heer **Van Cleemput** die ook voor het vuurwerk moest zorgen. Hiervoor beschikte hij over een begroting van 300 fr. Om het programma der festiviteiten tot in de verre omgeving bekend te maken liet de stad 150 grote affiches drukken van 1,20 m. x 2,50 m. en daarbij nog 200 exemplaren van 2 x 0,80 m. Wegens de politieke verhoudingen te Maaseik had de geestelijke overheid het echter beter geacht bij de plechtigheden afwezig te blijven. Daarom gebeurde de zegening der nieuwe brug een week vroeger tijdens de Kermisprocessie.

De feestelijkheden zelf begonnen op zaterdag 29 juni om 6 uur in de ochtend met het afvuren van 26 kanonschoten. Om 10 uur startte een internationale schutterswedstrijd die was ingericht door de plaatselijke handboogmaatschappij.

's Anderendaags om 6 uur klonken weer 26 kanonschoten en om 10 uur volgde er een optocht door de stad naar het station waar de hoge genodigden uit Hasselt en Brussel werden afgehaald, waaronder Minister **De Bruyne**, de provincie-gouverneur en alle Limburgse senatoren en volksvertegenwoordigers.

Programma der Feesten welke zullen gegeven worden ter gelegenheid der plechtige inhuldiging der MAESBRUG.

Zaterdag 29 Juni 1889,

6 ure 's morgens. Opening der feesten door 21 kanonschoten.

10 ure 's morgens. Groot Internationale Wedstrijd voor schutterijen.

INGESCHREVEN SCHUTTERIJEN:

1. Opoeteren
2. Dilsen St-Martinus
3. Neeroeteren St-Catherina
4. Neeroeteren St-Donatus
5. Neeroeteren St-Gooris
6. Neeroeteren St-Lambertus
7. Neeroeteren St-Anna.
8. Neeritter St-Lambertus
9. Neeritter St-Remigius
10. Kinroy St-Martinus
11. Kinroy St-Gerlachus
12. Stramproy St-Antonius
13. Stramproy St-Catherina
14. Opitter
15. Opitter-Rooren
16. Mechelen aan/Maas
17. Stockheim Molenveld St-Bastianus
18. Molen-Beersel

19. Groot-Beersel
20. Manenstraat
21. Maesecker-Solt St-Antonius gilde
22. Niel-bij-Asch

23. Kessenich St-Martinus
 24. Kessenich St-Paulus
 25. Bocholt St-Laurentius gilde
 26. Id. Gilde van St-Laurentius
 27. Tongerlo de jonge schutterij St-Pieter
 28. Tongerlo schutterij St-Joris gilde
 29. Tongerlo oude schutterij St-Cornelis gilde
- Vergadering der deelnemende gezelschappen in het lokaal der handboogmaatschappij dezer stad aan de statie.

Optocht naar het stadhuis waar aan de bestuurleden der deelnemende maatschappijen den eerewyn wordt aangeboden.

11 ure. Opening van den Wedstrijd.
9 ure 's avonds. Fakkeltocht, Muziekfeest en Volksbal op de markt.

Zondag 30 Juni 1889,

8 ure 's morgens. Opening der feesten door 21 kononschoten.

Groot Internationaal FESTIVAL.

- INGESCHREVEN MUZIEKSOCIETEITEN:
1. Berg op de Maes St-Cecilia zangmaatschappij
 2. Born, l'Union, fanfare
 3. Boorsheim, Vrij vooruit, fanfare
 4. Dieteren, fanfare
 5. Echt, harmonie

6. Exel, Onderlings-vermaak, fanfare
 7. Genck, St-Martinus, fanfare
 8. Grevenbicht, Aurora, fanfare
 9. Heel, Vrienden van Heel, fanfare
 10. Herkenbosch, Ons genoeg, harmonie
 11. Hasselt, Minerva, zangmaatschappij
 12. Hasselt, Zucht naar vooruitgang, zangm.
 13. Kessenich, Vriendenkring, fanfare
 14. Lanklaer, Nooit gedacht, zangmaatschappij
 15. Maeseyck, Concordia, harmonie
 16. Maeseyck, Koninklijke harmonie
 17. Maeseyck, de Maesgalm, fanfare
 18. Maeseyck, de Vrije kunst, zangmaatschappij
 19. Mechelen aan/Maas, fanfare
 20. Neeroeteren, fanfare
 21. Ohé en Laak, St-Cecilia, harmonie
 22. Roosteren, Maasoever, fanfare
 23. Stramproy, de Eendracht, zangmaatschappij
 24. Stockheim, St-Cecilia, harmonie
 25. Thorn, Koninklijke harmonie
 26. Tongerlo, de Weergalm der Kempen zangm.
 27. Vucht, St-Cecilia, fanfare
 28. Waldfeucht, Cecilia, zangmaatschappij
 29. Weert, St-Antonius, fanfare
 30. Zolder, fanfare
 31. Zonhoven, de Boerenzonen, fanfare.
- 10 ure 's morgens. Vergadering der deelnemende maatschappijen rond de markt. Aanbieding van den eerewijn aan de heeren bestuurders op het stadhuis.
- 10 1/2 ure. Optocht naar de standplaats van den spoorweg. Ontvangst der heeren Ministers en andere overheden.
- 11 1/2 ure. Uitvoering der Cantate: **HERLEEF MAESEYCK**, muziek door Emiel Van Dooren, op de kioske der markt.
- 12 ure. Aanvang van het **FESTIVAL**.
- 3 1/2 ure. Opschorsing van het Festival en vergadering der deelnemende maatschappijen

Uit: Het Maeseucker Weekblad
1.6.1889.

Nadien werd in hun aanwezigheid op de kiosk op de Markt de cantate uitgevoerd **Herleef Maeseyck**, geschreven door **E.H. Joseph Vanderdonck**, pastoor in Vreren en getoonzet door Emiel Vandooren.

Aan mijn geboortestad ter gelegenheid der plechtige huldiging der brug op de Maas.

Choor: Herleef Maeseyck, herleef Maeseyck
U lacht de toekomst tegen
Herleef, een nieuwe broederband
Heeft Limburgs gouv en vaderland
Weer aan elkaar geregen.

rond den markt.

3 ure stipt. Optocht naar de Maesbrug. Ontvangst der Hollandsche Overheden en plechtige **INHULDIGING** der BRUG. — Voortzetting van het Festival.

5 1/2 ure. **BANKET** in de Stadsfeestzaal.
7 ure. Uitreiking der prijzen en gedenkspenningen door de Heeren Ministers aan de deelnemende gezelschappen.

9 ure. **GROOT BAL** in het lokaal der middelbare school. — Volksbal op den markt.
ALGEMEENE VERLICHTING DER STAD.

Maandag 1 Juli 1889,

11 ure 's morgens. **PRIJSKAMP VOOR REIS-DUIVEN** bij Louis Ponet, Bleumerstraat.

5 ure 's namid. **VOLKSFEEST** op de markt.
9 ure 's avonds. Slot van feest door een prachtig **VUURWERK**, door den heer Van Cleemput, Cap. kunstvuurwerker te S-Pieters-Jette Brussel.

DE FEESTCOMMISSIE:	DE COMMISSIE VAN
MM. Frans Heyligers,	HANDBOOG- EN SCHUT-
eere-voorzitter	TERSGEZELSCHAP:
Carl. Gessler lid	MM. H. Vanderdonck
Arth. Philips »	voorzitter
Jos. Philips »	M. Meekels ond.-voorz.
Jos. Stryckers »	L. Claessens penning.
Nic. Van Deeren »	D. Magniet , secretaris
Pier. Vanvinckenroy »	Jos. Vanderdonck com.
Pierre Vanwyck »	G. Plaghki »
Arth. Vinckenbosch »	Em. Voets »
Em. Verkissen »	

Aldus opgemaakt in zitting van het College van Burgemeester en Schepenen der stad Maeseyck, den 28 Mei 1889.

Op Bevel Namens het College
De Secretaris, De Burgemeester,
H. VANDERDONCK. **FERD. VERKISSEN.**

De dartle Maas stuwt hare zilvren golven
Door Limburgs velden heen
Van Zuid tot Noord ligt d'afgrond diep gedolven
En toch was Limburg één.

De grijze tijd zou nooit die eenheid breken
Doch neen...aan 't rechter strand
Ontstond, toen d'oorlog was geweken
Een ander vaderland.

De Schepper had de grens in 't Zand geschreven
't Verdrag der Mogendheen
Had voor de vree één oever afgegeven
En Limburg was in tweeën.

De vree groeide aan, maar nijver, handel kwamen
En Limburg was in 't leed
Uit zijnen schoot scheen d'overheid verdwenen
Die hem eens bloeien deed.

Doch ziet! een reuzenwerk komt d'afgrond dekken
En Limburg schijnt weer één!....
Ziet thans die brug haar machtige armen strekken
Tot beide volken heen!!!

Vanaf 12 uur volgde een muziekfestival, georganiseerd door de vier Maaseiker muziekverenigingen **de Koninklijke Harmonie, de Concordia, de Maasgalm en de Vrije Kunst**. Aan dit festival werd deelgenomen door niet minder dan 30 verenigingen uit de beide Limburgen. Treffend was wel dat zich bij dit feestelijk gebeuren een nieuwe Maaseiker droom manifesteerde, namelijk de aanleg van een tramverbinding van Maaseik, via Echt en Waldfeucht met Heinsberg, een verbinding waarop heel wat Maaseikenaars hun hoop hadden gesteld voor de groei van handel en verkeer in hun stad. Door één der Maaseiker muziekverenigingen werd daarom een spandoek meege dragen waarop de woorden stonden
ONS VERLANGEN IS DE TRAM
GOD GEVE, DAT HIJ KWAM.

Omstreeks drie uur werd het muzikale treffen onderbroken en begaven de deelnemers zich naar de Maasbrug waar vertegenwoordigers van de Nederlandse overheid verwelkomd werden. Als vertegenwoordiger van de gouverneur van Maastricht **Baron de Biberstein**, leden van de beide Kamers en verscheidene leden van de Provinciale Staten. Onmiddellijk na hun aankomst werd de brug plechtig ingehuldigd met de gebruikelijke toespraken en

het zingen van de nationale hymnen.

Om 5.30 uur werd de 116 genodigden een banket aangeboden in de **Stadsfeestzaal** op de Markt. Het inschrijvingsgeld bedroeg 10 fr. **zonder de wijn**. Wel waren hierop **een 2-tal kosteloze uitnodigingen gedaan aan hooggeplaatste personen uit België en Nederland, waaronder één uit Maeseck, aan de Heer Pierrot, ingenieur principal der Waterstaat**, zodat de stad slechts voor 500 fr. in de kosten van het baket diende tussen te komen.

Omstreeks 7 uur volgde de uitreiking der prijzen en der gedenkpenningen aan de verenigingen die aan het festival hadden deelgenomen, waarna de dag besloten werd met een **groot bal** in de lokalen der Rijksmiddelbare School - entree 2,50 fr. - en een volksbal op de Markt die prachtig verlicht was.

Maandag volgde de derde en laatste dag der viering.

In de voormiddag was er een wedstrijd voor reisduiven, georganiseerd door de Heer **Ponet** (Bleumerstraat) één der pioniers van de toen pas opgerichte Duivenmaatschappij **De Olijftak**. Om 5 uur volgde er een groots opgezet volksfeest op de Markt en om 9 uur werden de feestelijke dagen afgesloten met een vuurwerk, verzorgd door **capitain Van Cleemput**, kunstvuurwerkmaker te Sint-Pieters-Jette, waarvoor hem een bedrag van 250 fr. werd betaald.

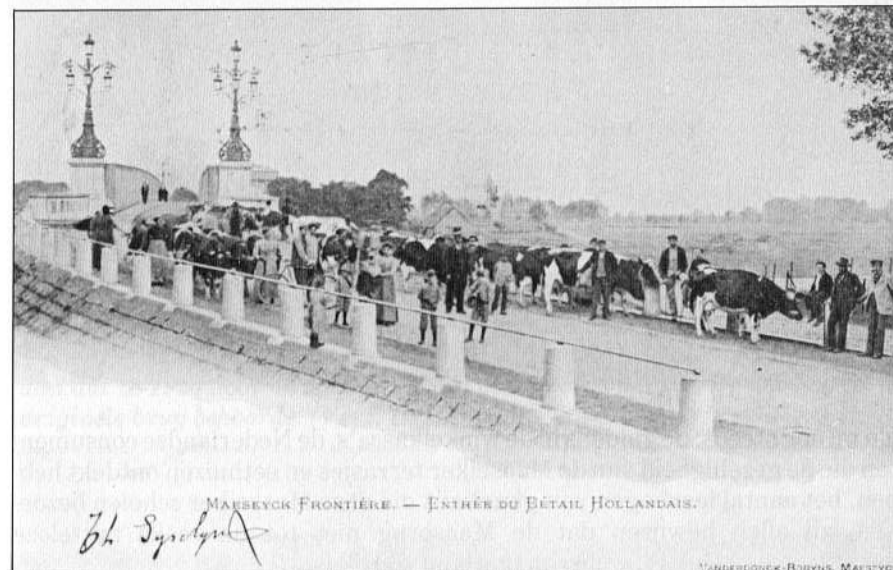
Dat de nieuwe Maasbrug op de Maaseiker bevolking een diepe indruk maakte, blijkt wel uit het feit, dat de Heer **Hougaerts**, uitgever van **Het Maesecker Weekblad**, op 1 januari 1890 aan al zijn abonnees bij wijze van nieuwjaarsgeschenk een foto van de brug aanbood. Dit geschenk inspireerde de toenmalige Limburgse dichter **J.M. Ballings**, medewerker aan hetzelfde blad tot volgend gedicht.

Inhuldiging der Maesbrug.

Wie van mijn gul geschenk (*), met nieuwjaarsdag durft klagen,
Moet Maesland en Maeseck, min aangekleefdheid dragen,
Hier ziet gij 't reuzenwerk, aan onze stad volbracht,
De brug waar jaren lang Maeseck naar heeft getracht.
Holland met Belgenland, in vast gepakte drommen,
Kwam laatst in volle feest zich hier verwelkomen,
En wyl muziek wêerklonk aan 't wederzijdsche strand,
Sloot Noord- en Zuiderling alhier den broederband.
Door nedrigheid alleen schijnt iets aan 't werk te missen :
Ik wou de namen zien van Ferdinand Verkissen,
Van Pierrot en de Grünne, van Cornesse en De Bruyn,
Met gouden letteren gebeiteld in d'arduin.
Doch wat de kunst vergat in deze pijlers t' enten,
Dat zal *erkentlijkheid* in 't diepst der harten prenten,
Van elk Maeseckenaar. — Veeleer verdooft de zon
En 't water van de Maes keert weder naar zijn bron,
Dan dat ooit dankbaarheid in onzen boezem smoore ;
Steeds zal de vader 't kind met lof den naam doen hooren,
Van al wie aan 't geluk der stad heeft bijgebracht,
En eeuwig, eeuwig leeft hun naam bij 't nageslacht.

Gedurende de honderd jaar van haar bestaan heeft de brug een niet te missen stempel gedrukt op het Maaseiker leven. Na al die jaren van scheiding betekende zij een mogelijkheid tot contact tussen de bewoners van de beide Maasoevers, tussen de mensen die van oorsprong tot één volk behoorden.

Ook handel en nering hebben er steeds wel bij gevaren, alhoewel dit grotendeels afhankelijk was van de fluctuaties van gulden en franc. Reeds in het begin van deze eeuw ontwikkelde zich dankzij de brug een niet onbelangrijke invoer van Hollands vee, waarvan niet alleen de veekooplui profiteerden, doch ook de plaatselijke Horeca.

Aan de Bleumerpoort schoten de etablissementen dan ook als paddestoelen uit de grond. De invoer van vee maakte ook de bouw van quarantaine-stallen noodzakelijk en jarenlang hebben zij ter plaatse het stadsbeeld mee bepaald. En toen kwam de Eerste Wereldoorlog. De brug werd door de Duitse bezetters volledig afgegrensd en streng bewaakt, zodat er vier lange jaren geen contact met het andere Limburg mogelijk was. Vier lange jaren, totdat in november 1918 duizenden en duizenden oorlogsmoed Duitse soldaten over diezelfde brug terug naar de **Heimat** trokken. En velen gooiden hun wapens over de leuning in het Maaswater, omdat zij bewapend niet door het neutrale Nederland mochten trekken. Het oorlogsleed was echter gauw vergeten en in de dertiger jaren waren het vooral de beruchte kroegentochten die niet alleen gedurende het weekeinde doch alle dagen die God schiep voor klinkende gulden in de Maaseiker cafékassa's zorgden. Stel je voor: 20 pinten voor één gulden....

De gevolgen hiervan lieten zich zelfs voelen bij de beroepskeuze van talrijke middenstanders, zodat er omstreeks 1935 te Maaseik op een inwonersaantal van pakweg 6000 zielen niet minder dan 130 cafés voor de lafenis van de dorstige kelen zorgden.

En nu nog steeds: de guldens in de winkelkassa's, de Nederlandse consumenten die de gezelligheid van de Maaseiker terrasjes en eethuizen ontdekt hebben, het aantal leerlingen van **genekant** die onze Maaseiker scholen bezoeken, zij allen bewijzen dat de Maasbrug niet tot de reeks nutteloze kunstwerken behoort, waaraan ons land zo rijk is.

De oorlogsjaren.

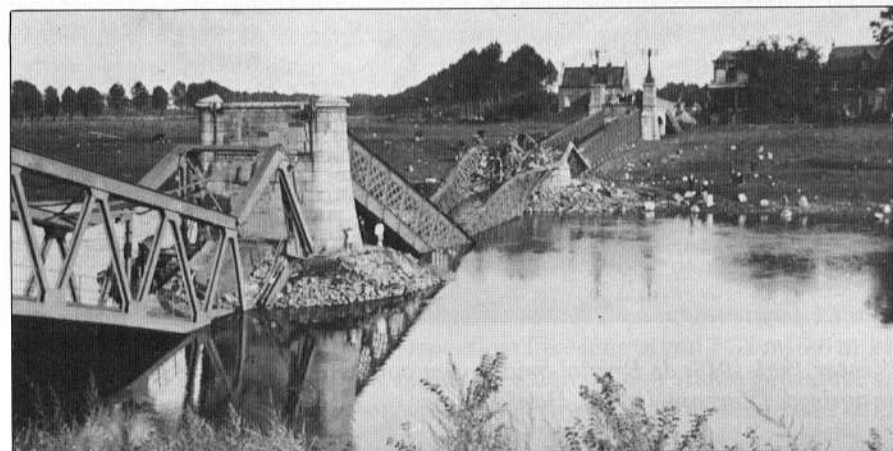
Bij de inval der Duitse troepen op die vroege morgen van 10 mei 1940 slaagden Duitse pioniers erin bij twee brugbogen de springladingen onschadelijk te maken, doch toen zij het slagsnoer van de derde boog wilden doorknippen bracht de Belgische luitenant **Devinck** van het Tweede Reserve Lanciers, die op dat ogenblik met de bewaking der grens belast waren, de dynamietlading tot ontploffing waardoor de derde brugboog vernield werd. Verscheidene Duitse soldaten werden hierbij gedood en van Belgische zijde sneuvelden 5 soldaten, terwijl 11 andere gewond raakten.

Zo betekende 10 mei 1940 het einde van het eens zo imposante bouwwerk en alles wat er nog van rest zijn de arduinen pilaren die vroeger bij de oprit aan de Bleumerpoort stonden en die in 1965 naar de opritlaan aan het Kerkhof

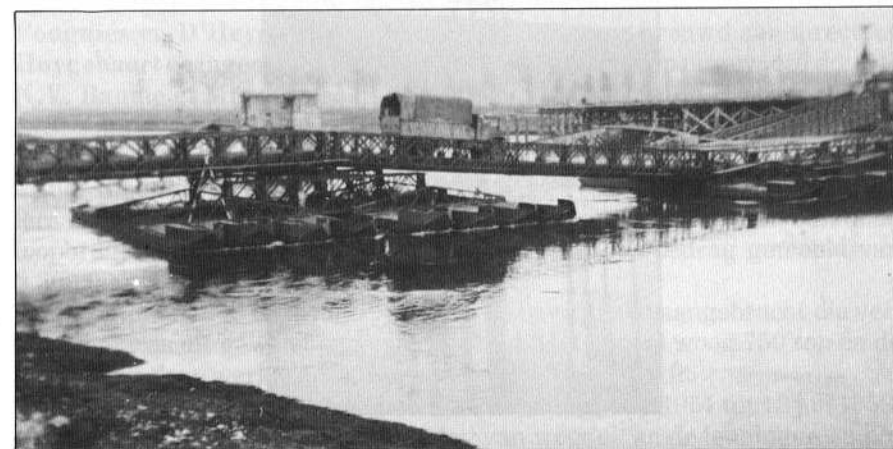
zijn overgebracht om daar opgericht te worden.

In de loop van het eerste oorlogsjaar werd de vernielde overspanning door Duitse genietroepen hersteld zodat contact met het eveneens bezette Nederland gewoon doorging.

Bij de aftocht der Duitse troepen in september 1944 werd de brug echter volledig vernield om de opmars der geallieerde troepen te stuiten.

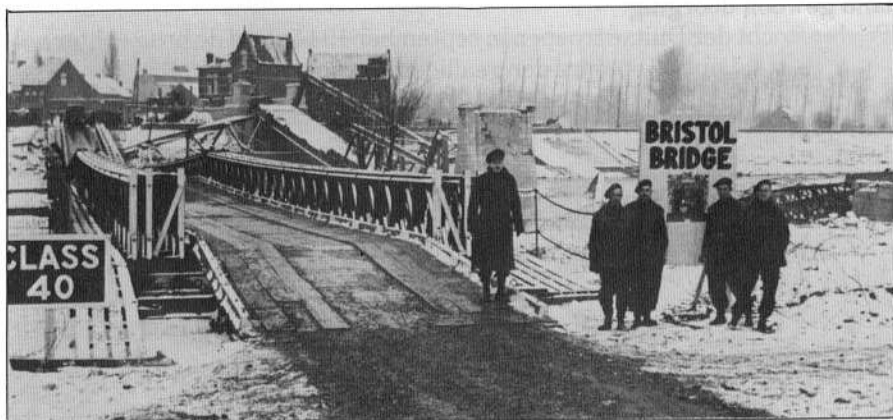

September 1944: de vernielde brug. Duidelijk te onderscheiden zijn het eerste deel dat in 1940 door de Duitsers werd gemaakt en het andere dat nog tot de originele brug behoorde. (Verz. L. Daniëls)

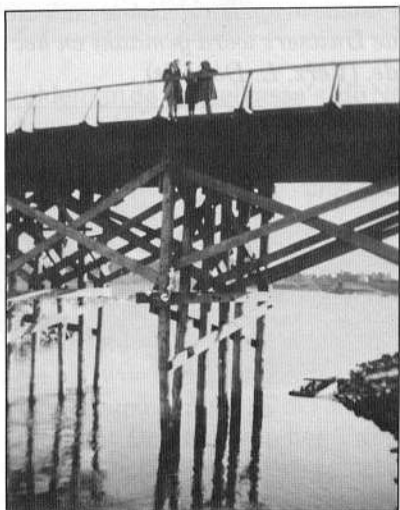

1945: Nadat elkaar de tijdelijke pontonbrug, de vernielde brug en de houten brug in aanleg. (Verz. L. Daniëls)

Kort echter na de bevrijding van Maaseik werd er door Engelse genietroepen rechts van de resten der oude brug een tijdelijke pontonbrug aangelegd, een zogenaamde **Bailey-bridge**, doch in de winter van 44-45 begon de **1143**

Winter 1944-1945: de Bristol-bridge, een pontonbrug door het Engelse leger aangelegd. (Verzameling L. Daniëls)

1945-1952: de Amerikaanse houten brug. (Verz. L. Daniëls)

Engineer C. Group van het Amerikaanse leger met de bouw van een meer permanente houten brug of zoals de Amerikanen ze noemden een **Timber Pile Bridge**. Deze brug rustte inderdaad op honderden houten pilaren die in de bodem van de Maas geheid werden, onderling verbonden door duizenden balken. De bouw hiervan liep wegens het hoge water diezelfde wintermaanden, niet van een leien dakje. Een eerste opgericht gedeelte spoelde zelfs helemaal weg en naar beweerd werd, waren er stroomopwaarts in bepaalde dorpen handige lui die de voorbijzwalpende palen en balken wisten op te vissen om er het gebinte van hun in opbouw zijnde woning mee te bouwen. Wat er ook van zij: de houten Amerikaanse brug kwam er en ze zou tot 1952 dienst doen.

De Huidige Brug

Reeds in 1947, nauwelijks drie jaar na de bevrijding, werd door het Departement van Openbare Werken tot de aanleg van een nieuwe brug over de Maas te Maaseik beslist. Het eerste ontwerp werd uitgewerkt door de diensten van Bruggen en Wegen in Brussel en gekozen werd voor een brug bestaande uit drie overspanningen met een respectievelijke lengte van 7,32 m. 5,6 m. en 7,32 m. De overspanningen zelf zouden bestaan uit een stalen geraamte en een wegdek van gewapend beton waarop een rijweg van 7 m. breed en 2 stoepen van elk 2 m.

De beide opritten zouden een gunstiger helling krijgen dan bij de vorige brug, namelijk van 3% en 5%. Wegens deze beslissing moest echter het oude tolkantoor dat er trouwens erg vervallen uitzag, gesloopt worden.

De ontwerpen van het hele bouwwerk waren van de hand van Directeur **Fougnies** en **D'Heygers**, de uitvoering werd toevertrouwd aan directeur **Huygebaert** en ingenieur **Moons**. De werken zelf werden uitgevoerd door de **N.V. Baume et Mardent** en de **N.V. Construction Etude**.

In de zomer van 1948 begin men met de werkzaamheden die in drie fasen verlopen.

Vanaf 10 juni 1948 tot 18 mei 1949 werd er gewerkt aan de onderbouw: pijlers en landhoofden werden opgetrokken, terwijl eveneens een betonnen loopbrugje werd aangelegd. Met deze fase was een bedrag gemoeid van 9.300.000 fr.

Van 3 oktober 1949 tot 5 juli 1951 werd de bovenbouw aangebracht die vervaardigd was uit gewalst en gesmeed staal. Het geheel woog 750 ton en de kosten van deze werkzaamheden bedroegen 8.500.000 fr.

In een laatste fase tenslotte, die duurde van 6 augustus 1951 tot 12 juli 1952, werd het werk voltooid door de aanleg van wegdek en de leuning en het schilderen van het geheel. Dit alles voor een bedrag van 3 miljoen fr.

Het geheel bleef uiterst sober en als enige versiering werden de wapenschilden aangebracht van de beide Limburgen naar een ontwerp van de Heer **A. Martens**.

Op 15 mei 1952 eindelijk doorstond de nieuwe brug die ruim 70 m. lang was en 11 m. breed, een krachtproef van 240 ton vaste en 350 ton rollende last. Maaseik had eindelijk weer een behoorlijke brug en de houten noodbrug werd kort daarop afgebroken.

De plechtige opening van de nieuwe brug door de Heer **Van den Daele**, minister van Arbeid en Sociale Voorzieningen vond plaats op zondag 28 september 1952.

Naast de Maaseiker mandatarissen bevonden zich onder de aanwezigen **Dr. F. Houben**, Commissaris van de Koningin uit Maastricht, gouverneur **L. Roppe**, burgemeester **Smets** van Roosteren en talrijke kamerleden, senatoren en andere wereldlijke en geestelijke autoriteiten.

1952: De heren *J. Gutschoven*, Burgemeester *H. Vanderdonck*, Minister Van den Daele, Gouverneur *L. Roppe*, Vrederechten *MARX* en *E. Deken*. Cielen.

Door bruidjes in het wit gekleed werden bloemen aangeboden, terwijl plots boven de nieuwe brug een vliegtuig, type PH.-H.J.P. cirkelde. Het vliegtuig was opgestegen in Beek. (Ned.-Limburg) en plots dook het naar beneden om een ruiker bloemen versierd met de Belgische en Nederlandse kleuren in het water te laten vallen.

De plechtigheid werd stijlvol opgeluisterd door het Maaseiker A Capellakoor onder de leiding van **Dr. Jos Hendrix** en de Roosterse fanfare **De Maasgalm**, en de gelegenheidstoespraken werden gehouden door Gouverneur **Houben**, burgemeester **Smets** en burgemeester **Vanderdonck**.

Na afloop was er voor de genodigden een receptie op het stadhuis, waarna een optocht door de Maaseiker muziekmaatschappijen, de scouts, de schutters, de hengelvereniging, de mandolineclub en bloemenmeisjes in Italiaanse klederdracht.

1952: Italiaanse (?) Boemenmeisjes

De inhuldiging verliep dus blijkbaar wat minder feestelijk dan in 1889, doch de brug ligt er nog steeds als een verbindingsteken tussen de beide Maaslanden, tussen de beide loten van één Nederlandse stam. En terwijl wij 150 jaar scheiding herdenken is diezelfde brug wellicht ook een klein Maaseiker symbool van die Europese eenheid, waarheen we in 1992 een volgende stap zetten.

Martin Boonen.

Geraadpleegde werken

- Registers Schepencollege Maaseik. SAM.
- Registrum Memoriale van Roosteren, II, p.615-617.
Geciteerd: W. Sangers. Roosteren, wie het reilde en zeilde.
- Register Rekendienst Maaseik. 1888. SAM.
- De Maasgouw, 1889, nr. 40, p.159.
- Maas- en Kempenbode, Drukkerij Van Venckenray, 9.7.1905.
- De Maas. Uitgever L. Briers, Maeseyck, 29.12.1877.

- Maeseycker Weekblad. Drukkerij Hougaerts, 22.12.1877.
- M. Boonen. De Maaseiker Gasfabriek
In: De Maaseikenaar, 1983, nr. 4, jg. 14.
- J.M. Ballings. Het Flambeeuwkes, p.45. Maeseyck, Hougaerts. Z.j.

Achterolmen

Woensdag 8 maart Alex Willequet speelt Damiaan

In het kader van de honderdste verjaardag van het overlijden van pater Damiaan.

Donderdag 23 maart Willem Vermandere

Op Witte Donderdag een sfeervol concert door dichter, beeldhouwer en, vooral, liedjesmaker Willem Vermandere.

Zaterdag 15 april Internationale Nieuwe Scene speelt De roof van Cecilia

Een schatrijke, machtige vrouw wordt gekidnapt en meegesleept naar een afgelegen landhuis. Via list en handigheid tracht ze haar ontvoerders te misleiden en de situatie meester te worden.

Vrijdag 21 april Georges Moustaki

De absolute seizoenstopper!!!

Naast vroegere successen als Le Meteque, Ma Solitude, il est trop tard van deze sympathieke Frans-Griekse chansonnier zingt hij ook een aantal Zuidamerikaanse, jazzy en blues songs.

Reservaties: 56.57.04.

Nog over de Maaseiker Aspergerie

Ons verhaal over de **Aspergerie van Eyck** heeft blijkbaar bij sommige lezers van ons tijdschrift oude herinneringen opgeroepen.

Heel interessante informatie ontvingen wij van de Heer Thieu Raedschelders, waarvoor onze hartelijke dank.

Van hem vernamen wij dat de plaats waar de laatste asperge in onze stad werd ingeblikt, zijn huidige woonhuis is, Eikerstraat nr. 5. Op de plaats van dit huis bevond zich in het begin van deze eeuw een mouterij. Aan brouwerijen en mouterijen had Maaseik blijkbaar geen gebrek. Het pand behoorde toe aan de Heer **Arnaud Vanderdonck**, eigenaar en uitbater van **Hotel Van Eyck** en van de brouwerij die zich in de Eikerstraat in de achterbouw van Hotel Van Eyck bevond. Wij mogen aannemen dat de Heer Vanderdonck ook aspergevelden bezat, want in diezelfde mouterij werden deze asperges ingeblikt.

Interessant detail is wel dat de Heer **Chrétien Kraewinckel**, koperslager en loodgieter, in zijn werkhuis op de Markt die blikken bussen voor de asperge vervaardigde die dan na vulling in de mouterij zelf door zijn twee zonen **Jacques** en **Mathieu** werden dichtgesoldeerd. Computergeleide robots kwamen er in die tijd in de conserve-industrie nog niet aan te pas. Alles gebeurde met een soldeerbout en een staafje tin.

Het pand in de Eikerstraat dat Vanderdonck in 1913 verworven had, werd in 1921 door zijn weduwe **Marie Josephine Theodore Smeets** en haar twee zonen **Theodoor**, brouwer in Kortessem, en **Arnaud**, brouwer te Maaseik verkocht aan de Heer **Louis Raedschelders** die er kort daarop een winkelwoonhuis bouwde.

Dat de ruimte in een mouterij gedurende bepaalde periodes best voor andere doeleinden kon gebruikt worden, ligt voor de hand. In mei, de asperge-maand, was er nog geen gerst dat diende gemout te worden.

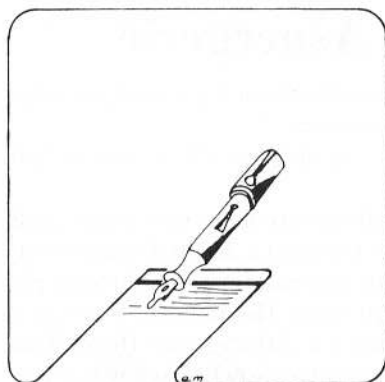
Over het pand in de Pelsersstraat waar de Aspergerie Van Eyck was ondergebracht ontvingen wij volgend schrijven van de Heer **Albert Theunissen**, Bochtlaan 14, Genk.

In de boerderij van **Jeangke Segers** stonden in de twintiger jaren (1925-1926) de paarden van de Russische Kozakken die op het vroegere voetbalterrein van Maaseik, F.C., de latere kazerne der Grenswachten, verscheidene avonden demonstraties gaven.

Jeangke Segers was de koetsier van de gemeentelijke lijkwagen die in de stadsfeestzaal was ondergebracht, aldus de Heer Theunissen.

Ook voor deze brief onze dank.

MARTIN BOONEN.

Maaseikenaren publiceren.....

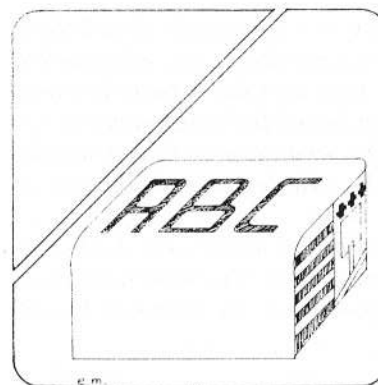
De Vereniging voor Limburgse Dialect- en Naamkunde organiseerde einde 1988 in het Veltmanskuis te Sint-Martens-Voeren op haar 14de congres een symposium over "Woeringen (1288) en de oriëntatie van het Maasland". Te dezer gelegenheid hield de Maaseiker historicus Roger Janssen een opgemerkt referaat over "De Slag van Woeringen en zijn gevolgen, een terugblik".

Voor de opkomst van de Vlaamse steden en hun uitstraling waren het Maasgebied en zelfs Brabant naar het Oosten georiënteerd, waar Keulen sinds de Romeinse tijd een dominerende positie innam.

De slag van Woeringen zorgde voor een heroriëntering. De tekst van de Heer Janssen verscheen nadien als nr. 3 in de reeks bijlagen van de Vereniging. Die bundel bevat alle toen uitgesproken referaten, die de verschillende aspecten uit het maatschappelijk-culturele leven, waarin de heroriëntatie zichtbaar werd, belichten. Professor Jan Goossens schreef naast de inleiding een bijdrage over de Limburgse successieoorlog in de middeleeuwse Nederlandse en Duitse letterkunde. Jos Molemans analyseert een oorkonde van 12 oktober 1289, Gilbert de Smet behandelt de evolutie van de ambtelijke schrijftaal en Theo Coun onderzoekt de hele waaier van literaire teksten. Tenslotte rondt Herman Crompvoets de bundel verhelderende bijdragen af met een uitvoerige tekst over "De beide Limburgen als dialectologisch slagveld". Jammer dat, naast de algemene historische, literaire taalkundige verwerking, een kunsthistorische benadering ontbreekt in deze boeiende studie over het Maaslands taalpatrimonium en zijn plaats in het Europese geheel ontbreekt. Dan zou deze benadering van die scharnierdatum nog indringender zijn geweest.

Besteladres: Jan Segers, Sparrenhof 13, 3290 Diest. (tel. 013/333883)
Prijs: 400 Bfr.

JAAK BERGERS.

Het Maaseiker cursiefje

Het einde.

Er leefde eens een sprookjesschrijver die al jaren sprookjes schreef; mooie en ook droevige, zoals dat nu eenmaal eigen is aan sprookjes. Van de opbrengst ervan kon hij elk jaar nog net de twee eindjes aan elkaar knopen en soms zelfs nog wat opzij leggen voor de oude dag. Ik moet wel zeggen dat zijn toegewijde vrouw die nogal handig was, hem hielp als er 'knopen' dienden gelegd.

Op zekeren dag, toen hij na het ontbijt weer aan het werk toog, overviel hem zo waar een eigenaardige gedachte.

Hij legde zijn pen neer en keek dromend naar buiten waar kinderen in de sneeuw speelden.

Toen hij daar zo een uurtje of wat op zijn stoel had gezeten en nog geen gebenedijd woord op papier had gezet, vroeg Belle, want zo heette zijn vrouw, in het voorbijgaan wat er eigenlijk scheelde.

'Wel' schoot hij uit zijn droom, 'daar zit ik nu juist over te piekeren.' 'Wat krijgen we nu?' riep ze langs haar neus weg; 'dat is je nog nooit overkomen; anders ging het toch van zelf!'

'Ja' zuchtte hij, 'maar nu moet je toch eens heel even goed naar me luisteren. Ik schrijf nu al zovele jaren en vanmorgen vroeg ik me plots af of het door de mensen wel in dank wordt aanvaard. Statistieken daarover zul je nergens vinden; en laat ons nu eerlijk zijn, het is toch niet voor mezelf dat ik schrijf; nee, nee, ik zou echt verduiveld graag weten hoe al mijn sprookjes bij de mensen overkomen.'

'Ja' zei Belle, terwijl ze het laatste slokje koffie uitslurpte, 'je kan ze het toch moeilijk gaan vragen, hé.'

'Dat is juist, maar het enige wat ik weet, ging de sprookjesschrijver verder, 'is dat de kinderen van je zus weg zijn van de tekenverhalen van Suske en Wiske en van die Asterix en ook dat ze 's nachts dromen van Sinterklaas en de Kerstman.'

Belle knikte alsof ze op heterdaad betrapt werd, want ze had nota bene een week geleden zelf nog twee pakjes onder de kerstboom gelegd.

'En je zwager' ging hij rustig verder, 'die directeur is aan een bankinstelling heeft alleen oog voor de beursberichten en termijnmarkten; en je schoonbroer heeft het steeds over sportevenementen en onze buurman heeft steeds de mond vol van natuurrampen in Armenië, moorden in Noord-Ierland, honger in Afrika en eergisteren nog zelfs van de perestroika; en dan zwijg ik nog over de politieke schandalen, daklozen en andere T.G.V.'s die de lezers zelf insturen.' 'Geen mens die nog in mijn sprookjes gelooft, Belle.'

'Wat! En ik dan!' sputterde Belle verontwaardigd; 'ik heb ze toch steeds met plezier gelezen; ja, buiten dat ene dan, dat handelde over de emancipatie van de vrouw; maar toen was ik net in Antwerpen waar 'De Getemde Feeks' gespeeld werd, of niet soms?'

'Dat is waar' stamelde hij.

'Begin maar vlug te schrijven' moedigde zij hem aan en ze verdween met twee lege kopjes de keuken in.

Buiten de kinderen die op straat uitbundig speelden, was er geen levende ziel te bekennen die ook maar de minste intentie had om de sprookjesschrijver met een blijde boodschap te verrassen.

Toen de avond begon te vallen en het lege blad nog steeds onaangeroerd vóór hem op tafel lag, kreeg hij plots een inval.

Hij nam het blad, vouwde het in vier en stak het glimlachend in de briefomslag waarop het adres van de krant vermeld stond.

Belle slaakte een zucht van verlichting toen ze de briefomslag zoals steeds tegen zessen op de kast zag liggen, klaar om naar de post te brengen.

'Als mensen hierop reageren, ben ik in de zevende hemel' riep hij haar nog na, maar repte geen woord over het sprookje dat er eigenlijk niet was. De krant moet het wel origineel gevonden hebben, want 's anderdaags verscheen er in elke krant een lege bladzijde juist op de plaats waar anders het sprookje werd afgedrukt.

'Hoe heb ik het nu?' vroeg Belle toen ze het na het middagmaal ook in de gaten kreeg.

'Och' zuchtte hij, 'ik word een beetje oud en het is goed dat de mensen eens op adem komen; daarbij, ik vond het wel passend zo rond de Kerst. Ze kunnen nu zelf de lege ruimte invullen met de mooiste dromen van hun hart.'

En Belle die oneindig veel van hem hield kon er voor deze keer inkomen en klopte hem liefdevol op de schouder.

'Ik ben benieuwd of de andere mensen het ook zullen gemist hebben' fluisterde hij, 'dan weet ik tenminste dat ze ervan gehouden hebben, ook al heeft geen mens dat ooit toegegeven.'

Zijn woorden waren nog niet koud of in de verte ontwaarde Belle een dichte menigte die zowaar in de richting van hun huisje kwam.

De sprookjesschrijver zag het ook en van puur plezier rolde er een traan langs een rimpel op de grond.

'Belle, laat ze binnen en haal wat drank' riep hij enthousiast terwijl hij geluk-

kig maar vermoeid uit zijn zetel kroop.

Maar eens dat ze de deur had geopend en nog voordat hij zijn onbekende vrienden had kunnen bedanken voor hun talrijke opkomst, stond hij voor een troep mensen die hem uitscholden voor dief, huichelaar en bedrieger. Ze sloegen hem waar ze hem raken konden tot hij uiteindelijk onbeweeglijk op de grond bleef liggen, met een glimlach alsof hij in de zevende hemel was.

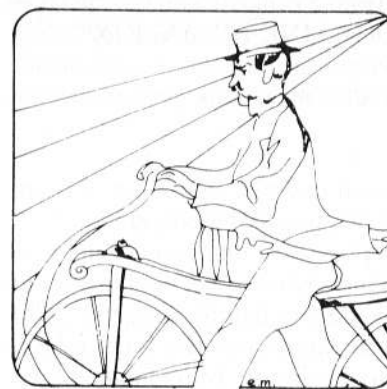
Geen mens had Belle om hulp horen roepen en toen ze nog heel alleen in de kamer stond en hem daar zieltogend zag liggen, kon ze geen woord meer uitbrengen.

De straat was ineens leeg; er waren zelfs geen kinderen meer die speelden, nu de sprookjesschrijver dood was.

's Anderdaags stond op de plaats waar anders de sprookjes stonden: 'Gelukkig Nieuwjaar'

En nog wel in grote letters.

Herman Hendrix

Maaseiker Rariteiten

Ditmaal geen schatten op zolder van onder de eigen dakpannen, maar een 'ver-van-ons-bed show'.

Twee trouwe lezers van ons blad ontdekten op hun zwerftochten door het Europese continent de sporen van Maaseiker aanwezigheid, die zij op de gevoelige plaat vastlegden.

De eerste foto werd genomen gedurende de voettocht naar Lourdes die de Heer Jos Wijnen, rasecht Maaseikenaar, thans wonend in Oost-Duinkerke samen met zijn vriend ondernam. Wie schetst zijn verbazing toen hij in de

omgeving van de stad Bellac ergens in Centraal Frankrijk een bordje langs de weg zag staan, waop in dikke letters 'DOMAINE DE MAZEIX'. Na verder onderzoek bleek Mazeix een godvergeten gehucht van enkele huizen te zijn. Met ons aller Maaseik heeft dit alles natuurlijk geen uitstaans, maar leuk is het zeker.

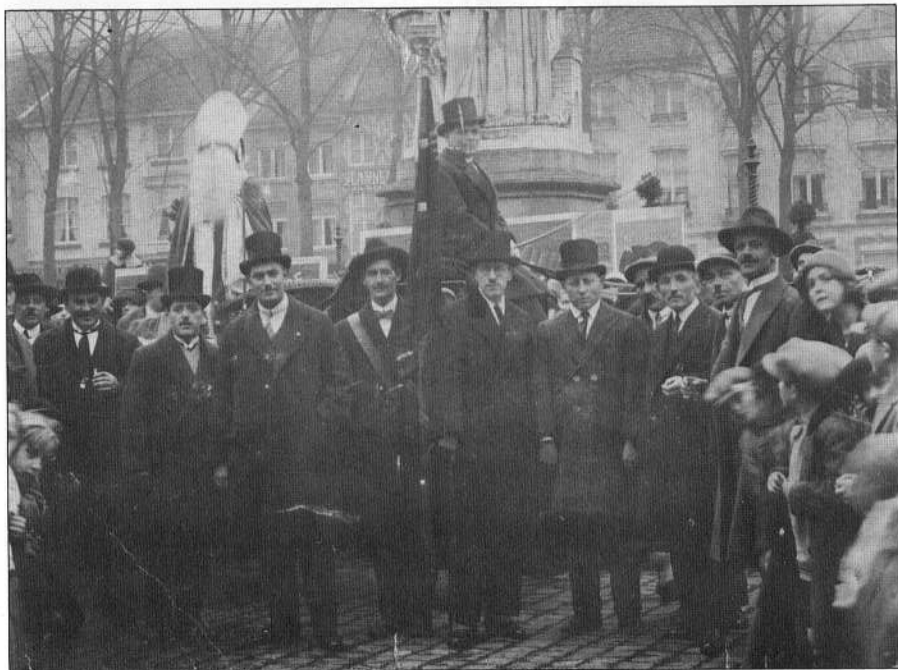
Bij de tweede foto ontvingen wij de nodige commentaar van Mevr. Simone Kerkhofs-Swartenbroekx uit Zaventem, die wij hier laten volgen. Tijdens ons verblijf aan de Costa Brava in september l.l. namen we deel aan een geleide uitstap per autocar door de provincie Girona. Na het bezoek aan de hoofdstad (eveneens Girona genaamd), hielden we halt bij het grote, blauwe meer van Banyoles, gelegen in een prachtig landschap. Het is dáár dat in 1992, tijdens de eerstvolgende Olympische Spelen in Barcelona, de watersporten zullen doorgaan. We maakten een rondvaart op het meer en gingen nadien even binnen in een snack-bar met souvenirwinkeltje op de oever. Tot mijn niet geringe en blijde verbazing ontdekte ik daar op het koffiezetaapparaat een sticker van ... het 'vorstendom MAASEIK' !! Aan de uitbaters, die mijn bijzondere belangstelling bemerkten, heb ik natuurlijk gezegd dat ik het voorrecht heb gehad in dit 'vorstendom' te zijn geboren en getogen. Zij vertelden me dat de Belgische stickers die er hingen afkomstig waren van landgenoten die daar in de buurt hadden gekampeerd... De Maaseiker kampeerdere, de heer en mevrouw Goyens (leraar lichamelijke opvoeding) bleken ze zeer goed te kennen. Ook waren ze op de hoogte van de jaarlijkse Maaseiker carnavalstoet - en een jonge man (de zoon vermoed ik) vertelde me dat hij met een Spaanse folkloristische groep reeds in Maaseik was geweest.

Ten bewijze van mijn 'toffe' ontdekking zend ik 'De Maaseikenaar' graag bijgaande foto. U ziet het: Maaseik straalt zijn naam en faam uit tot ver over de landsgrenzen! Tot zover de brief.

Martin Boonen.

Uit de oude doos.

Van de Heer **Mon Raetschelders** ontving de redactie deze foto die alle cadmium en milieubezoedeling ten spijt meer dan een halve eeuw overleefd heeft.

In 1927 werd het bezoek van Sinterklaas aan onze stad georganiseerd door de Bond der Oudstrijders. Als koetsier op de bok der koets fungeerde de Heer Arnaud Segers, terwijl de ware identiteit van Goed-Heiligman voor het nageslacht een raadsel zal blijven. Onder de leden van het feestcomiteit v.l.n.r.: de Heer Jef Simons, Jang Cornips, J. Van den Eertwegh, Emiel Kraewinkels, Henri Huysmans, Jaak Joosten met het vaandel, Laurens Dalemans, Giel Dubois, Graad Schulpen als man met de pet, een onbekende met bolhoed, Jang Brouwers met pet en Thei Raetschelders. Onder de vrouwelijke schoonheden José Thijssen en Trinette Monsieur.

M. Boonen.

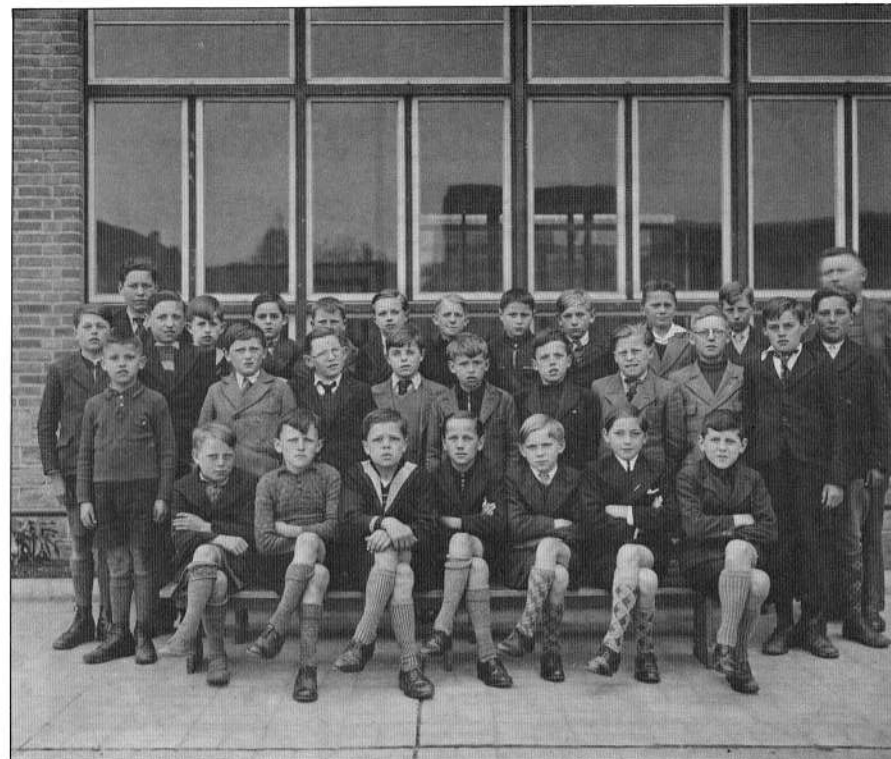

Foto van het 5e leerjaar, schooljaar 1938-39. Dus juist 50 jaar geleden. In de toenmalige Rijksmiddelbare School (de kolmiejen)

Van links naar rechts:

zittend: Pierre Voorpijl, Alouis Vosters, Theo Beenders, Theo Casters, Jaak Hellings, Norbert Cortvriendt, Jean Himoul

staand: (vooraan) Henri Kesler (+), Jean Carnotensis, Henri Sleven, Gerard Schiepers, Lambert Wetzels, Emiel Vanrusselt, Louis Thielens, Jozef Jannis, Francis Cordie

(achteraan) Henri Vanbussel, Mathieu Voorpijls, Bart Schols, René Lefèvre, Henri Borkelmans (+), Hubert Verhaeg, Raymond Philips, Lambert Stevens, Louis Cremers, Henri Teelen, Jo Nijs, Herman Parren, Hendrik Dirckx, en de onderwijzer: Meester Henri Swartenbroekx.

Foto werd ons ter beschikking gesteld door de heer Theo BEENDERS.

AANKONDIGINGEN | SECRETARIAAT: | Jaarabonnement: 5,00 fr. | Ieder medewerker is verantwoordelijk voor
 DEMERSTRAAT, 86 □ | HOOGSTRAAT, 28 □ | Prijs per nummer: fr. 1,00 | zijn kopij

HASSELT

Donderdag 26 Dec. (2de KERSTDAG)
 om 8 uur stipt in CASINO, Leopoldplaats

Buitengewone Kunstvertooning
 te geven door den Vlaansch-Katholieken Tooneelbond van Maeseyck
 "VAST ALS EYCK BIJ DER MASE"
 Opvoering van het legendespel in 3 bedrijven

De Kaartridder van Heppeneert
 door Eerw. Heer BEELEN en M. Joz. HENDRIX
 Onder Regie van advokaat Thieu Croonenberghs

ROLVERDEELING:

H. GERTRUDIS	Mej. Anny Koolen
HIDDART, graaf van Borckhoff	Hr Thieu Croonenberghs
REINHILDE, z'n dochter	Mej. Is. Hendrix
REINALD, ridder, vriend van Riddart	Hr Joz. Frenssen
ALBACIL, waard, Inter knecht bij Riddart	Hr Lamb. Denis
HELLE, Albacil's vrouw	Mej. Anny Dahmen
SEF, boer	Hr Franz Wassenberg
KOZZE, boer	Hr Marcel Boonen
RAPAX, duivel	Hr Jan Raets
BELZEBUBT, duivel	Hr Jan Martens
PAGEKOP, duivel	Hr Jan Corstjens
BELIAL, duivel	Hr Marcel Boonen
HEKEPOP, duivel	H. Fr. Wassenberg
GELD	Mej. J. Strijckers
SPELZUCHT	Hr J. Schulteesters
GEWETEN	Hr Franz Telen
PICCOLO, minnezanger	Hr Jan Martens
KAARTLEGSTER	Mej. Anny Dahmen

HEEREN VAN HET BALLET: Jozef Voorpijs; Jozef Martens; Willem Peeters; Michel Vaneteel
 DAMES VAN HET BALLET: Jeanne Strijckers; Nilla Corstjens; Jozé Theunissen; Nelly Corstjens
 Algemeene Spelleiding: Thieu Croonenberghs. Musik: Alfons Simons. Leiding van het Ballet: Lode Golsteyn.

* Bedrijf: 1° herberg van het Duivelskontrakt. — 2° Bedrijf: De Kaartzool in het slot van Borckhoff. — De Duivelsbrug van Heppeneert.

Gedurende de pauzen, orkest *Eigen Kracht*, onder leiding van M. Wittevrongel
 Vraagt bij tijds uw plaatsen op telefoon 422, tusschen 6 en 8 uur 's avonds
 Prijzen der plaatsen 10, 7, en 4 fr.
 Leden en ereleden hebben recht op twee gunstkaarten aan 7, 4, of 2 fr.
 Invaliden, lid V.O.S., hebben recht op een vrijkaart
 Voornemen 'en plaatsen te beekomen in HET HAASKEN, op Zondag 22 December van 11 tot 12 uur Maandag 23 en Dinsdag 24 van 8 tot 9 uur 's avonds, Kerstdag van 11 tot 12 uur, in Casino den dag der vertooning vanaf 7 uur.

Adv. Thieu Croonenberghs

Tooneelleider van den
 Vlaansch-Katholieken Tooneelbond
 van MAESEYCK.

Dit nummer werd uitgegeven ter
 gelegenheid van de Gastvertooning door
 „Vast als Eyck bij der Mase“
 van Maeseyck.

Op 12 Januari 1930

OPVOERING VAN
BEURSKOORTS

Redactie

Harry Beenders
 Jaak Bergers
 Martin Boonen
 John Golsteyn
 Peter Graux
 Herman Hendrix
 Hubert Heymans
 Erik Martens (emblemen en tekeningen)
 Gerard Segers (cartoons)
 Mevrouw Theunissen-Aendekerk
 Tony Van Wijck

Medewerkers

J.C. Claessens †
 Thérèse Hendrickx-Godelaine
 Wiel Janssens
 Albert Theunissen
 Paul Vanderheyden

Abonnementen (of geschenkabonnementen) steeds verkrijgbaar door storting op nr. 001-0678921-94 t.n.v. 'De Maaseikenaar', Verloren Kost 86, 3680 Maaseik, met vermelding: abonnement of geschenkabonnement voor..... (naam + volledig adres).

Benelux: 300.- fr.

Overige landen: 400.- fr.

Ieder auteur blijft verantwoordelijk voor het door hem ingestuurd artikel.

Geen uittreksel, afdruk of overname uit 'De Maaseikenaar' mag geschieden zonder bronvermelding.

Dank voor uw medewerking.

Teksten voor de volgende editie: 15 maart 1989

Verantwoordelijke uitgever:

Tony Van Wijck, Maastrichtersteenweg 11 - 3680 Maaseik (B) — Druk Tonnaer Roermond

Uittreksel uit het Hasselts maandblad DE BEZEM (december 1929), ons ter beschikking gesteld door de heer Mathieu CORSTJENS.

M. Boonen